

KONTAKA

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 383 - ΣΑΒΒΑΤΟ, 25 ΙΟΥΝΗ 2005

0.80 ΕΥΡΩ

Κορυφή του παγόβουνου
η ανατροπή
στο Ασφαλιστικό
των τραπεζοϋπάλληλων

ΣΤΟ ΣΤΟΧΑΣΤΡΟ ΤΟ IKA ΚΑΙ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ

**Δούρειος ίππος
η συνδικαλιστική
γραφειοκρατία**

ΕΠΙΤΕΙΟΛΟΓΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

25/6/1892: Σφραγή στρατηγού Κάστερ από ινδιάνους στο Little Big Horn (οδήγησε 211 ιππείς κατά 6.000 Σιού – μετά από 15' μάχης, μόνο ένα άλογο έμεινε ζωντανό!) 25/6/1903: Γέννηση George Orwell 25/6/1991: Διάλυση Γιουγκοσλαβίας 25/6/1925: Ανατροπή Μιχαλακόπουλου - δικτατορία Πάγκαλου 25/6/1997: Θάνατος Jacques Yves Cousteau 26/6: Ημέρα κατά των ναρκωτικών - Ημέρα ομοφυλόφιλης υπερηφάνειας 26/6/1945: Ιδρυση ΟΗΕ στον Σαν Φραντσίσκο (54 κράτη) 26/6/1950: Αρχή πολέμου Κορέας 26/6/2000: Αποκυρπτογράφηση ανθρώπινου γονιδιακού χάρτη (Κρεγκ Βέντερ - Φράνσις Κόλινς) 26/6/1822: Σιμόν Μπολιβάρ και Χοσέ ντε Σαν Μαρτίν συναντώνται στο Γκουαγιακιλ 26/6/1867: Θάνατος Οθωνα 26/6/1957: Γέννηση Patty Smith 26/6/1989: Πρώτη εμφάνιση του Bob Dylan στην Ελλάδα (Πάτρα) 27/6/1869: Γέννηση Emma Goldman 27/6/1999: Θάνατος Γεώργιου Παπαδόπουλου 27/6/1907: Ανταρσία στο θωρητικό "Ποτέμκιν" 27/6/1871: Το γεν επίσημο νόμισμα της Ιαπωνίας 28/6/1712: Γέννηση Jean Jacques Rousseau 28/6/1838: Ενθρόνιση βασιλισσας Βικτορίας 28/6/1914: Δολοφονία δούκα Φερδινάνδου 28/6/1921: Επίθεση Ελλάδας στην Μικρά Ασία με σκοπό την κατάληψη της Αγκυρας 28/6/1867: Γέννηση Λουίζη Πιραντέλο 29/6/1798: Γέννηση Τζιάκομο Λεοπάρντη 29/6/1975: Θάνατος Tim Buckley (29 χρ) 29/6/1988: Εκτέλεση ακόλουθου των ΗΠΑ Ουλιαμ Νορντίν (17Ν) 29/6/1987: Απόπειρα κατά προέδρου ΓΣΕΕ Γιώργου Ραυτόπουλου (1η Μάρη) 29/6/2000: Εκρήξη βράχα στα χέρια του Σάββα Ξηρού 29/6/1900: Γέννηση Αντουάν ντε Σεν Εξιπέρι 29/6/1951: Θάνατος Αιμίλιου Βεάκη 29/6/2003: Θάνατος Κάθριν Χέπμπορν 30/6/1948: Τα τρανζίστορ αντικαθιστούν τις λυχνίες 30/6/1878: Αρχή βρετανικής κυριαρχίας στην Λευκωσία 30/6/1934: "Η νύχτα των μεγάλων μαχαιριών" - με εντολή του Χίτλερ σφραγίζονται εκαποντάδες νοζί και στελέχη του κόμματος που τον ανέδειξε 1/7/1876: Θάνατος Μιχαήλ Μπακούνιν 1/7/1858: Ο Κάρολος Δαρβίνος παρουσιάζει τη θεωρία του για την εξέλιξη των ειδών (Linnean Society - Λονδίνο) 1/7/1968: Πρώτη υπόγεια πυρηνική δοκιμή (ΗΠΑ) 1/7/1946: Τίθενται σε λειτουργία τα πρώτα 11 στρατοδοκεία του εμφύλιου 1/7/1899: Γέννηση Κων/νου Τσάτσου 1/7/1944: Συστίνονται το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και η Παγκόσμια Τράπεζα - το δολάριο αντικαθιστά τον χρυσό ως μέσο των διεθνών συναλλαγών (σύνοδος Μπρέτον Γουντς) 1/7/1962: Ανεξαρτησία Αλγερίας 1/7/1963: Ο Αριστοτέλης Ωνάσης αγοράζει τη νησίδα Σκορπιός 1/7/1974: Θάνατος Χουάν Περόν 1/7/1985: Θάνατος Λαμπρου Κωνσταντάρα 1/7/1993: Ιδρυση ΠΟΛΑΝ (Αντώνης Σαμαράς) 1/7/1966: Πρώτο τεύχος Μίκη Μάους στην Ελλάδα.

● «Όταν τσακώνονται οι ιπποπόταμοι την πληρώνουν τα βατράχια» έγραφε η «Κ» στο προηγούμενο φύλλο, αναφέρομενη στην επερχόμενη σύνοδο κορυφής της ΕΕ ●●● Πράγματι, σαν τσαλαπατημένος βάτραχος εμφανίστηκε ο Καραμανλής στους δημοσιογράφους μετά το φιάσκο ●●● Είχαμε εξασφαλίσει 21 δισ. ευρώ -ειπε- αλλά τώρα... ●●● Όπα, ρε μεγάλε, κόψε κάτι ●●● Σημασία έχει τι παίρνεις με τη βούλα, όχι στο μιλητό ●●● Και κλάμα οι ευρωλάγνοι ●●● Οχι επειδή «χάσαμε» τα 21 δισ. που μας είχαν τάξει ●●● Άλλα επειδή ξεδωριάζει το ευρωπαϊκό όραμα ●●● Ειδικά στη γνωστή πολυκατοικία της πλατείας Κλαυδιώνος, λίγο έλειψε να κρεμάσουν μαύρες σημαίες στα μπαλκόνια ●●● Κάποια συνασπιστήρια άρχισαν να το σκέφτονται, μήπως έκαναν λάδος που στήριζαν το «όχι» στο ευρωπαύταγμα ●●● Οχι πως έπαιξαν κανένα ρόλο στο τι ψήφισαν Γάλλοι και Ολλανδοί, αλλά όσο να 'ναι δημιουρ-

γείται και εδώ κάποιο κλίμα ●●● Ε, όχι στο μιλητό ●●● Και κλάμα οι ευρωλάγνοι ●●● Οχι επειδή «χάσαμε» τα 21 δισ. που μας είχαν τάξει ●●● Άλλα επειδή ξεδωριάζει το ευρωπαϊκό όραμα ●●● Ειδικά στη γνωστή πολυκατοικία της πλατείας Κλαυδιώνος, λίγο έλειψε να κρεμάσουν μαύρες σημαίες στα μπαλκόνια ●●● Κάποια συνασπιστήρια άρχισαν να το σκέφτονται, μήπως έκαναν λάδος που στήριζαν το «όχι» στο ευρωπαύταγμα ●●● Οχι πως έπαιξαν κανένα ρόλο στο τι ψήφισαν Γάλλοι και Ολλανδοί, αλλά όσο να 'ναι δημιουρ-

σμό και την Κομισιόν ●●● Ας το σκεφτούν λίγο εκεί στις Βρυξέλλες ●●● Ξέρετε τί μας «τη δίνει» περισσότερο; ●●● Που εμφανίζουν την ΕΕ ως ευεργέτη της Ελλάδας ●●● Με τα ευρωπαϊκά κονδύλια ζούμε, λένε ●●● Οταν, όμως, βρεθούν με ευρωπαίους ηγέτες λένε άλλα ●●● Οπως ο Σημίτης που του έβαλε κάποτε αυτό το θέμα στο Σρέντερ και τον «έστειλε» λέγοντάς του το αυτονόητο ●●● Οτι οι σχέσεις της Ελλάδας με τους μεγάλους της Ευρωπέων κάθε άλλο παρά αποτυπώνεται στα λογιστικά μεγέθη του κοινοτικού προϋπολογισμού

◆ Τετάρτη ή Πέμπτη, το πρώτο δηλαδή πριν τη σύνοδο κορυφής της ΕΕ, αναμενόταν να υπογράψει η Τουρκία την επέκταση του πρωτοκόλλου τελωνειακής σύνδεσης με τα 10 νέα κράτη μέλη (μεταξύ των οποίων και η Κύπρος, η μόνη για την οποία η υπογραφή έχει κάποια -προπαγανδιστική- σημασία), πλην όμως οι κοινοτικοί αρμόδιοι εισέπεραν ένα μεγαλοπρεπές «πριτς». Η τουρκική διπλωματία δεν πάνεται έτσι εύκολα κορόδι. Οταν στην ΕΕ όλα είναι ανοιχτά, όταν στο κείμενο των συμπερασμάτων της προεδρίας δεν αναφέροταν καν το ονόμα Τουρκία, γιατί να τους κάνει τη χάρη η τουρκική κυβέρνηση να υπογράψει το πρωτόκολλο; Μέχρι τον Οκτώβρη έχει καιρό να σταθμίσει τη νέα κατάσταση και ανάλογα να πυρετεύει. Εποι, γλυτώσαμε και εμείς από τους πανηγυρισμούς για «μεγάλη εθνική νίκη», που αναμενόταν να ξεκινήσουν σε Λευκωσία και Αθήνα αφέως μόλις έπεφταν οι υπογραφές των Ερντογάν-Γκιουλ στο πρωτόκολλο.

■ ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΣΤΗΝ «Κ»

- Η Γ.Α. 50 ευρώ

λο.

◆ «Πολλοί οικογενειάρχες και γυναίκες μένουν άνεργοι, επειδή τους τρώνε τις θέσεις οι χαμηλόμισθοι έχουν εργάτες». Η «διαπίστωση» ανήκει στον Οσκαρ Λαφρόντη, που προσαλείφεται για γηέτης του νέου «αριστερού» συνασπισμού της Γερμανίας (Κόμμα Δημοκρατικού Σοσιαλισμού και Εναλλακτική Επιλογή για Εργασία και Κοινωνική Δικαιοσύνη) και επιτέθηκε σε ομιλία του στη Λειψία, πόλη της πρώην Ανατολικής Γερμανίας. Του ξέφυγε; Ετσι λένε οι συνεργάτες του. Δεν σου ξεφεύγει, όμως, κάτι που δεν πιστεύεις. Ειδικά μια τέτοια διατύπωση, που σκοπό έχει να μαζέψει ψήφους από τη γερμανική ακροδεξιά που ανθίζει στα ανατολικά ομόσπονδα κρατίδια. Τέτοια Αριστερά να τη χαιρόνται. Μπροστά της ο ΣΥΝ

μοιάζει με... αντάρτικο πόλης. ◆ Ενος σοσιαλιστής (Τόνι Μπλερ) καταδίκαζε και ένος συντριπτικός (Ζαΐκ Σιράκ) υπερασπίζεται το ευρωπαϊκό «κράτος πρόνοιας». Επειδή, λοιπόν, δεν πρέπει να τρελαθούμε, ας διδαχτούμε πως πρέπει να κρίνουμε τους αποτούς πολιτικούς από την ουσία της πολιτικής τους και όχι από τις λαμπρές ή λιγότερο λαμπρές στολές που κατά καιρούς φορούν.

◆ Και μια που καταπιαστήκαμε με τις δημοσιογραφικές παπαριές, να μην παραλείψουμε να σχολιάσουμε τα όσα γράφουν διάφορα «πράσινα παπαγάλικα». Οι Γιωργάκης έχει φέρει από την Αμερική ένα «κανόνι» οικονομολόγου, τον Πολεμαρχάκη, ο οποίος έχει πιάσει δουλειά και σύντομα θα μας παρουσιάσει ένα εξ ολοκλήρου νέο μο-

ντέλο οικονομικής πολιτικής! Καλά, ρε παιδιά, υπάρχουν τόσα μολάκες που να χάρφουν τέτοια παραμύθια;

◆ Στο άκουσμα της αθωωτικής απόφασης για τον αστυφύλακα Γιώργο Ατματσίδη οι συγγενείς του 18χρονου ομογενή Νίκου Λεωνίδη έσπασαν σε βάρος των αστυνομικών στους διαδρόμους των δικαιοστηρίων της Κατερίνης. Το μικτό ορκωτό δικαστήριο αθώωσε κατά πλειοψηφία τον αστυφύλακα που είχε πυροβολήσει και είχε τραυμα-

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Δεν μπορούν να επικρατούν παράλογα προνόμια για τους λίγους σε βάρος των πολλών. Είναι ώρα να πουν και τα κλαμπ των προνομιούχων τι είναι έτοιμα να κάνουν για τον τόπο και όχι μόνο τι θέλουν να πάρουν.

Κώστας Καραμανλής

και φτηνότερες υπερωρίες. Εφαρμογή της διευθέτησης του χρόνου εργασίας με διευθυντικό δικαίωμα. Στόχος είναι να περάσει το ελαστικό οκτάρωρο και η ημερήσια απασχόληση να κυμαίνεται από έξι έως δώδεκα ώρες (...) εναλλακτικά οι εργαζόμενοι θα παίρνουν έξτρα άδεια ή περισσότερα ρεπό για τις επιπλέον ώρες τις οποίες έχουν δουλέψει και τις οποίες δε θα πληρώνονται υπερωριακά. Ανοικτά στην πραγματικότητα να γίνεται το ίδιο, οι εργαζόμενοι θα μην περιμένουν να πάρουν την πλήρη απασχόληση της ημέρας.

M. Ebert

Υπέρ της ασφαλιστικής ρύθμισης «ψηφίζουν» οι ένοι οπενδυτές. Ισχυρά κέρδη καταγράφουν οι τραπεζικές μετοχές δύο ημέρες μετά την παρουσίαση του

πλαισίου λύσης του ασφαλιστικού προβλήματος των τραπεζών. Το ενδιαφέρον των επενδυτών - κυρί

■ Γνωματεύσεις κατά παραγγελία

ΠΡΙΝ ΑΠΟ δυο βδομάδες, η συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΟΤΟΕ έσειε νομική γνωμάτευση του νυν υπουργού Πρ. Παυλόπουλου, στην οποία αυτός αποφαινόταν ότι δεν μπορεί το κράτος με νόμο να αλλάξει το καθεστώς των ασφαλιστικών ταμείων των τραπεζούπαλλήλων. Η κυβέρνηση έψαξε και έκανε μια θεαματική ρελάνς. Επισείει με τη σειρά της γνωματεύσεις των Πασόκων συνταγματοδύων Δ. Τσάτου και Γ. Κασιμάτη, που υποστηρίζουν το αντίθετο. Ο μεν Τσάτος αποφαίνεται ότι η υπαγωγή του ειδικού λογαριασμού του Επικουρικού Ταμείου της Εμπορικής στο ΕΤΕΑΜ με νομοθετική ρύθμιση είναι συνταγματικώς επιτρεπτή, ο δε Κασιμάτης αποφαίνεται πως ο νομοθέτης όχι μόνο μπορεί αλλά και υποχρεούται (!) από το Σύνταγμα «στην αποκατάσταση της κοινωνικής ισότητας στον χώρο κοινωνικών ασφαλίσεων των ομοειδών κλάδων εργαζομένων... να προβεί σε υποκατάσταση του ιδιωτικού φορέα κοινωνικής ασφαλιστικής των εργαζομένων στην Εμπορική, σε κρατικό ασφαλιστικό τομέα».

Βλέπετε, τότε οι μεν Τσάτος και Κασιμάτης ήθελαν να εξυπηρετήσουν την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, που έκανε το σχέδιο για την υποχρεωτική ένταξη όλων των ειδικών ταμείων στο ΙΚΑ και στο ΕΤΕΑΜ, ο δε Παυλόπουλος, όντας στην αντιπολίτευση και ελεύθερος επταγγελματίας (δικηγόρος - πανεπιστημιακός) δεν είχε κανένα πρόβλημα να γνωματεύσει καταπάτηση ήθελαν οι πελάτες του. Ποιο είναι το συμπέρασμα; Οι άλλοι αυτοί γνωμοδοτούν κατά παραγγελία, βουτηγμένοι στις πολιτικές σκοπιμότητες. Άλιμον στους εργαζόμενους που θα στηρίζουν τον αγώνα τους σε νομικές διαδικασίες.

■ Για φτύσιμο

Την ώρα που η κυβέρνηση σαρώνει ό,τι απέμεινε από τις εργατικές κατακτήσεις περασμένων δεκαετιών διάλεξε η συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΓΣΕΕ για να οργανώσει ημερίδα του ΙΝΕ με θέμα (άκουσον, άκουσον!) «Ανταγωνιστικότητα και απασχόληση: Η ανάγκη ενός νέου αναπτυξιακού υποδείγματος!». Όπως αναφέρουν στο σχετικό δελτίο Τύπου, στην παρουσίαση της μελέτης θα κατατεθούν οι επιστημονικές, οικονομικές και κοινωνικές διαστάσεις του θέματος «καθώς, επίσης, και η ανάγκη βελτίωσης του επιπέδου ανταγωνιστικότητας της ελληνικής οικονομίας, που αφορά όλους τους παραγωγικούς και κοινωνικούς φορείς»!

Στο όνομα της «ανταγωνιστικότητας» επιχειρούνται όλες οι αντεργατικές μεταρρυθμίσεις, την «ανταγωνιστικότητα» προκρίνει ως μείζον ζήτημα για την εργατική τάξη η συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Χρειάζονται, μήπως, άλλα σχόλια;

Υπουργείο του κεφαλαίου και της πλούσιας αγροτιάς

Με άρθρο μας στην «Κ», σχολιάσαμε το πολυνομοσχέδιο-σκούπα του Ε. Μπασιάκου, ως ένα νομοσχέδιο που ιδιωτικοποιεί και μπαχαλοποιεί ακόμη περισσότερο τις υπηρεσίες του υπουργείου Γεωργίας. Το διάστημα που είχε προηγηθεί του δημοσιεύματός μας ο Ε. Μπασιάκος είχε προασπιθήσει να δημιουργήσει την φευδαρίσθηση στους αγρότες και στους «καταναλωτές», ότι με τις ρυθμίσεις του νομοσχέδιου αυτού θα φέρει τους γεωτεχνικούς κοντά στους αγρότες και ότι με την νέα αυτοτελή υπηρεσία ελέγχου εισαγόμενων από τρίτες χώρες προϊόντων θα κάνει πιο αποτελεσματικός τους ελέγχους και θα διασφαλίσει τους καταναλωτές. Με το σχόλιό μας αποδείξαμε ότι είναι μεγάλο παραμύθι, ότι θα φέρει πιο κοντά τους γεωτεχνικούς στους αγρότες, σε μια χρονική περίοδο μάλιστα που με την νέα ΚΑΠ θα προκληθεί μια γενικευμένη δραστική μείωση της αγροτικής παραγωγής και της καλλιεργούμενης έκτασης. Αποδείξαμε ακόμη, ότι με τη νέα αυτοτελή υπηρεσία ελέγχου, που δεν προβλέπεται από το κοινοτικό και εθνικό δίκαιο, δεχαρβαλώνει ακόμη περισσότερο τον ήδη μπαχαλοποιημένο ελεγκτικό μηχανισμό. Η υπηρεσία αυτή άρχισε να στήνεται το Νοέμβρη του 2004 και επανδρώθηκε με προσωπικό που δεν καλύπτει ούτε τα δάκτυλα του ενός χεριού. Οπως μας δήλωσε ο επικεφαλής της μετά από σχετική μας ερώτηση, ο ίδιος δεν ενημερώθηκε από τους προϊσταμένους της Γενικής Διεύθυνσης Κτηνιατρικής και της Διεύθυνσης Κτηνιατρικής Δημόσιας Υγείας, ως δρείλαν.

Στο σχόλιό μας της 11ης Ιουνίου είχαμε αφήσει, λόγω χώρου, ασχολίαστες σημαντικές ρυθμίσεις του πολυνομοσχέδιου, που επιβεβαιώνουν για μια ακόμη φορά την άποψή μας ότι το υπουργείο Γεωργίας είναι υπουργείο του κεφαλαίου και της πλούσιας αγροτιάς. Επανερχόμαστε λοιπόν.

Με το άρθρο 4 νομιμοποιούνται τα κτήρια και οι κτηριακές εγκαταστάσεις κτηνοτροφικών και πτηνοτροφικών μονάδων, που είχαν κτιστεί παράνομα μέχρι τις 20 Μάρτη του 2003, δηλαδή δεν είχαν βγάλει οικοδομικές άδειες. Στην εισηγητική έκθεση ομολογείται, ότι τα κτήρια και οι κτηριακές εγκαταστάσεις του 80% των μονάδων εξακολουθούν να είναι αυθαίρετα. Να σημειώσουμε εδώ ότι μέσα στο 80% των μονάδων υπάρχουν και

αρκετές μεγάλες μονάδες καπιταλιστικού χαρακτήρα. Ανάλογη ρύθμιση είχε γίνει τον Ιούνη του 2000 με το νόμο 2831, με τον οποίο νομιμοποιούνταν τα κτήρια και οι κτηριακές εγκαταστάσεις που είχαν χτιστεί παράνομα μέχρι το Νοέμβρη του 1985. Πέρασαν από τότε 20 χρόνια και ενώ θα έπρεπε να έχει λυθεί οριστικά και νόμιμα το ζήτημα των αιθαίρετων κατασκευών, το πρόβλημα γιγαντώθηκε και φτάσαμε στο σημείο το 80% των μονάδων να λειτουργούν σε αιθαίρετες ποινιατικές κατασκευές. Φυσικά, αυτή δεν ήταν και δεν είναι η μοναδική έλλειψη. Δεν διέθεταν εγκεκριμένες ΜΠΕ (Μελέτες Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων), γιατί από μια στιγμή και μετά για να εγκριθούν ΜΠΕ έπρεπε να υπάρχει οικοδομική άδεια. Παρόλαυτά, οι επιχειρήσεις ουτές λειτουργούσαν, μάλιστα το περιβάλλον, δεν εξασφαλίζαν καλές συνθήκες διαβίωσης των ζώων και δεν παρήγαγαν όχι μόνο ποιοτικά προϊόντα, αλλά ούτε και προϊόντα κατάλληλα για ανθρώπινη κατανάλωση. Αν εξαρέσουμε την τελευταία επισήμανση, για κατάλληλα για κατανάλωση προϊόντα, όλες οι άλλες είναι επισημάνσεις των ίδιων των συντακτών της εισηγητικής έκθεσης του πολυνομοσχέδιου. Κάνουν αυτές τις επισημάνσεις για να ισχυριστούν στη συνέχεια, ότι κάνουν αυτή τη ρύθμιση, επειδή αποτείται η έκδοση οικοδομικής άδειας για να γίνουν όλα τα παραπάνω. Δεν δίνουν όμως την παραμικρή εξήγηση γιατί δεν περπάτησε η προηγόμενη ρύθμιση του νόμου 28312000, ενώ θα είχαν κομματικό συμφέρον να το κάνουν, αφού θα χρέωναν τις κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ.

Με το άρθρο 6 του πολυνομοσχέδιου προβλέπεται, ανάμεσα σ' άλλα, η χρηματοδότηση των συγχωνεύμενων αγροτικών συνεταιρισμών, προκειμένου να δοθεί η αποζημίωση στους εργαζόμενους τακτικούς υπάλληλους που θα απολυθούν. Αυτό κι αν είναι χοντρή επίθεση σε βάρος των εργαζόμενων αυτών. Κανείς δεν γνωρίζει πόσοι τελικά θα απολυθούν.

Με το άρθρο 7 προβλέπεται η σύσταση της «Ολομέλειας των Αγροτικών Συνεταιρισμών» για κάθε προϊόν ή ομάδα προϊόντων που θα είναι συμβουλευτικό όργανο της πολιτικής ηγεσίας του υπουργείου Γεωργίας. Αυτό είναι ένα ακόμη όργανο, πλάι στις διεπαγγελματικές οργανώσεις που έχουν συγκροτηθεί κατά προϊόν. Η διαφορά των πρώτων από τις δεύτερες είναι ότι στις δεύτερες δυνατείς θα αποτελούνται με τη μεταποίηση και εμπορία των αγροτικών προϊόντων που θα απολυθούν. Κοινό γνώμονας των Αγροτικών Συνεταιρισμών είναι ότι συμμετέχουν οι καπιταλιστές που ασχολούνται με τη μεταποίηση και εμπορία των αγροτικών προϊόντων που θα απολυθούν. Η διαφορά των πρώτων από τις δεύτερες είναι ότι στις δεύτερες δυνατείς θα αποτελούνται με τη μεταποίηση και εμπορία των αγροτικών προϊόντων που θα απολυθούν.

Λιτική του ως προϊόν πλατιάς δημοκρατικής συζήτησης της κυβέρνησης με την πλειοψηφία των αγροτοποτέρων (που κουμαντάρουν τους συνεταιρισμούς) και για να τους εκθέτει στις περιπτώσεις που αυτοί θα σπεύδουν, για τους δικούς τους λόγους, να παρουσιάζουν τις διαφωνίες τους. Αυτή την τακτική δεν εφάρμοσε όλο το προηγούμενο διάστημα απέναντι των αγροτοποτέρων της Λάρισας, όταν αυτοί έβγαιναν και διαφωνούσαν μαζί του για την πολιτική του έναντι του σύστορου βαμβακιού;

Και κάτι ακόμη. Μετά από πίεση που είχαν ασκήσει οι γεωτεχνικοί, παραμονές του Πάσχα, ο υπουργός Ανάπτυξης ανογκάστηκε να δεχτεί την συγκρότηση μικτής επιτροπής υπηρεσιακών παραγόντων των υπουργείων Ανάπτυξης και Γεωργίας και των γεωτεχνικών με σκοπό να συζητήσουν το ζήτημα του ΕΦΕΤ. Αυτή η επιτροπή έκανε ως τώρα δύο συνεδριάσεις. Αν εξαρέσουμε τους εκπροσώπους της ΠΟΓΕΔΥ, που έθεσαν πιεστικά το ζήτημα του κανονισμού 854/2004, όλοι οι άλλοι σφύριξαν κλέφτικα, γιατί θέλουν να μείνει ως έχει ο ΕΦΕΤ.

Τέλος, με το άρθρο 12 ο Ε. Μπασιάκος προβλέπει τη σύσταση ειδικής υπηρεσίας δημοσίων έργων. Θα μπορούσαμε να πούμε πολλά. Θα περιοριστούμε, λόγω χώρου, στην παρομία: Ολα τα είχε η Μαργιορή ο φερετζές της Ελεύτερης περιοχής της Καρδίτσας, οι άλλοι σφύριξαν κλέφτικα, γιατί θέλουν να μείν

Ιράκ: Ο άγνωστος πόλεμος

Την ίδια στιγμή που οι Αμερικανοί εξαπέλυναν μια μεγάλη επιχείρηση με κωδικό όνομα «Λόγχη και Ξύφος» από τη Βαγδάτη μέχρι τα ιρακινο-συριακά σύνορα, με στόχο την ανακοπή ανεφοδιασμού των ανταρτών σε έμψυχο και άψυχο υλικό, δύο βόμβες ανατίναζονταν γεμίζοντας πτώματα αστυνομικών σε δύο απομακρυσμένες μεταξύ τους πόλεις του Ιράκ. Η μία στην κουρδική πόλη Αρμπιλ, σκοτώνοντας τουλάχιστον 20 αστυνομικούς, και η άλλη σε καρετέρια-στέκι αστυνομικών στην πρωτεύουσα Βαγδάτη, σκοτώνοντας πάνω από 23 μπάτσους. Παρά τις βαρύδυνουπες δηλώσεις «νίκης» των Αμερικάνων αξιωματούχων και τις επανειλημμένες διαβεβαιώσεις τους ότι η αντίσταση «πνέει τα λοισθιώ», τίποτα απ' αυτά δε συμβαίνει τελικά.

Αυτό είναι που προκαλεί έντονο προβληματισμό ακόμα και μέσα στην αμερικανική κοινωνία που πληθαίνουν οι φωνές που αμφισβήτουν μια μακροπρόθεσμη αμερικανική νίκη. Παρακάτω θα επιχειρήσουμε να παραθέσουμε μερικές απ' τις σημαντικότερες επισημάνσεις απόμων που κάθε άλλο παρά φιλικά στέκονται απέναντι στην ιρακινή αντίσταση. Γιατί πιοτεύουμε ότι αυτές αποδεικνύουν με τον καλύτερο τρόπο το αδιέξοδο που έχουν τέσει οι Αμερικάνοι στο Ιράκ. Ενα αδιέξοδο που όσο εντείνεται η αντίσταση τόσο γίνεται μεγαλύτερο απειλώντας να κάνει θρύψαλα την αμερικανική υπεροπτλία που τόσο διαφημίζεται τα τελευταία χρόνια.

Από αδιέξοδο σε αδιέξοδο

Η πρώτη συνάντηση του Παλαιστίνιου προέδρου Μαχμούντ Αμπάς και του ισραηλινού πρωθυπουργού Αριέλ Σαρών στην κατοικία του τελευταίου στην Ιερουσαλήμ δεν απέδωσε τίποτα. Ήταν μια καθαρή αποτυχία. Δεν ήταν δυνατό ο Αμπάς να πάρει οπιδήποτε τη στιγμή που η ισραηλινή κυβέρνηση δηλώνει ότι θα συνεχίσει τις στοχευμένες δολοφονίες ακόμα και μετά την αποχώρηση απ' τη Λωρίδα της Γάζας, ενώ λίγες ώρες πριν τη συνάντηση πραγματοποιούνταν μεγάλη επιχείρηση του ισραηλινού στρατού με τη σύλληψη 52 μελών της Τζιχάντ.

Ο Σαρών επανέλαβε ότι η Παλαιστινιακή Αρχή δεν κόνει αρκετά για να «αντιμετωπίσει την τρομοκρατία» και υποσχέθηκε να παραδώσει δύο ακόμα

οπρατιώτες και μπάτσοι που συνεργάζονταν με τους κατακτητές. Μέσα στους τέσσερις μήνες του 2005 ο αριθμός αυτών αυξήθηκε κατά 722 άτομα, δηλαδή πάνω από 50%.

Οι απώλειες των κατακτητών και των συνεργατών τους γίνονται αικόμια μεγαλύτερες αν συνυπολογιστούν και τα σαμποτάζ που οργανώνει η ιρακινή αντίσταση. Σύμφωνα με 70σελίδη έκθεση του πρών διευθυντή της μυστικής υπηρεσίας του υπουργείου Πολέμου των ΗΠΑ, Αντονι Κόρντεσμαν, που σήμερα εργάζεται στο Κέντρο Στρατηγικών και Διεθνών Μελετών της Ουάσινγκτον με τίτλο «Η ιρακινή αναπτυσσόμενη ανταρσία», που δημοσιεύτηκε στις 19 του περασμένου Μαΐου, «η παραγωγή πετρελαίου ήταν κατά μέσο όρο στα 1.3 με 1.4 εκατ. βαρέλια απ' τον Γενάρη μέχρι τον Απρίλη του 2005, περισσότερο εξαιτίας των σαμποτάζ στις πετρελαϊκές εγκαταστάσεις και τους αγωγούς. Χάρη στην έκρηξη των τιμών του πετρελαίου, τα έσοδα απ' τις εξαιγωγές πετρελαίου αυξήθηκαν από 5.1 δισ. δολάρια το 2003 σε 17 δισ. το 2004 και 6.2 δισ. μέσα στους τέσσερις πρώτους μήνες του 2005».

ΙΡΑΚΙΝΟΣ ΜΠΑΤΣΟΣ ΠΟΔΟΓΑΤΑ ΤΟ ΔΙΑΜΕΛΙΣΜΕΝΟ ΠΤΩΜΑ ΕΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΟ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΣ

ΡΑΜΑΝΤΖΙ

Κολ, καθηγητής Ιστορίας της Μέσης Ανατολής του πανεπιστημίου του Μίτσιγκαν (Christian Science Monitor, σε άρθρο με τίτλο «Αμερικανική στρατηγική στο Ιράκ; Είναι αποτελεσματική?», 21/6/05). Ενώ ο Κόρντεσμαν (ο πρών διευθυντής που αναφέραμε παραπάνω) παραδέχεται με αφορητιστική ειλικρίνεια ότι «η σύλληψη των εμπλεκμένων σε επιθέσεις αυτοκτονίας μοιάζει περισσότερο με τις κοτασχέσεις ναρκωτικών: είναι παρήγορη αλλά απελείωτα αστοχη». Πάντα θα υπάρχουν περισσότεροι. Και τα δύο δεν οδηγούν πουθενά».

Δεν είναι λίγες οι φορές που οι Αμερικάνοι πεζοναύτες παραπονούνται επειδή οι επιτυχίες τους στο μέτωπο δεν είναι ικανές να αλλάξουν την κατάσταση. «Έχουμε κερδίσει κάθε μάχη που μας έβαλαν, όμως πάντα μοιάζει να υπάρχει ο ίδιος αριθμός ανθρώπων που μας πολεμούν, όσος ήταν κι όταν ήρθαμε» γκρινιάζει ένας επαγγελματίας πεζοναύτης αξιωματικός που πρόσφατα επέστρεψε απ' το Ιράκ (Christian Science Monitor, στο ίδιο).

■ Ανοιχτές πληγές

■ Μαζική υποστήριξη στο αντάρτικο

Είναι αυτή η κατάσταση που κάνει ακόμα δυσκολότερο το έργο των κατακτητών. Γιατί ο ιρακινός λαός – ακόμα κι αυτόν το λόγο που είχαν αιταπάτες ότι κάτι θα ολλάξει με την ανατροπή του Σαντάμ – διαπιστώνει ότι όσο παρατείνεται η κατοχή τόσο χειροτερεύει η ζωή του. Γ' αυτό και πλαισιώνει το αντάρτικο. «Είναι αναμφισβήτητο ότι οι στασιαστές είναι εξαιρετικά περισσότερο λαοφιλείς μέσα στην Σουνιτική αραβική κοινότητα σήμερα απ' όσο ήταν πριν από δύο χρόνια» λέει ο Τζοάν

Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα οι αμερικανικές «επιτυχίες» να είναι τόσο αποτελεσματικές όσο και η επούλωση ανοιχτών πληγών με... νεράκι. «Σε πόλεις όπως η Φαλούτζα, που κάπποτε πίστευε κανές ότι η ηττήθηκε αποφασιστικά απ' τις ΗΠΑ, οι συμπλοκές αυξάνονται, με τρεις συγκρούσεις την Κυριακή να τελειώνουν με 15 νεκρούς στασιαστές. Στην πόλη Ταλ Αφάρ στο βορρά, η βία εξακολουθεί να μαίνεται, παρά τις τρεις μεγάλες αμερικανικές επιχειρήσεις που έγιναν στα δυο τελευταία χρόνια κι ενώ η περιβόητη οδός Χάιφα στο κέντρο της Βαγδάτης ησύχασε με κοινές επιχει-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 8

πόλεις (την Βηθλέεμ και την Καλκίλια) στην Παλαιστινιακή Αρχή μέσα στις επόμενες δύο βδομάδες. Αυτές τις πόλεις θα έπρεπε να τις έχει ήδη παραδώσει, σύμφωνα με τη συμφωνία που έγινε στις αρχές του χρόνου. Επόμενο ήταν η Π.Α. να

εκφράσει την δυσαρέσκειά της απ' τη συνάντηση αυτή, νιώθοντας τις πιέσεις απ' την Παλαιστινιακή κοινωνία και τους φυλακισμένους αγωνιστές, κάποιοι απ' τους οποίους ξεκίνησαν απεργία πείνας καλώντας τον Αμπάς να τους ακούσει.

Στις εκλογές αυτές δεν έλλειψαν και οι «ανίερες συμμαχίες», όπως αυτή του φανατικού αντι-

σύριου πρώην στρατηγού Μισέλ Αούν, που επέστρεψε μετά από 15 χρόνια εξορίας στο Παρίσι. Ο Αούν κέρδισε στον τρίτο γύρο των εκλογών (στην περιοχή του Κεντρικού Λιβάνου) 21 έδρες συμμαχώντας με φιλοσυριακές δυνάμεις και συγκεκριμένα με τον πρώην πρωθυπουργό Ομάρ Καράμ! Το σημαντικότερο, όμως, ήταν η άνοδος του συνασπισμού Χεζμπολά-Αμάλ που αύξησε τη δύναμή του απ' τις 32 στις 35 έδρες (με τους εκτροσώπους της Χεζμπολά στη νέα Βουλή να αυξάνονται απ' τους 9 στους 11). Πράγμα που δυσκολεύει τα αμερικανικά σχέδια αφοτλισμού της, που θα πρέπει να εφαρμόσει ο νέος πρωθυπουργός του Λιβάνου όποιος κι αν είναι αυτός.

Δούρειος ίππος

Ο διάλογος είναι αυθεντικός και καταγράφηκε από συντάκτη της «Κ» μέσα σε ασανσέρ της Βουλής. Ο πρόεδρος της ΟΤΕ Τσουκαλάς προσέρχεται στην αρμόδια κοινοβουλευτική επιτροπή συζητώντας με κάποιον συνάδελφό του, άγνωστο σε μας:

— Κι αν ψωφιστεί το νομοσχέδιο, τί κάνουμε πρόεδρε;

— Τί να κάνουμε, θα βρούμε άλλα μέσα.

Ο τρόπος που ενήργησε, ενεργεί και σκοπεύει να ενεργήσει η συνδικαλιστική γραφειοκρατία των τραπεζοϋπάλληλων είναι χαρακτηριστικός και δηλωτικός των προθέσεων σύμπασας της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας.

Εδώ και χρόνια παζαρεύει με τις διοικήσεις των Τραπεζών και τις κυβερνήσεις για τη δημιουργία ενός Ενιαίου Ταμείου Ασφάλισης Τραπεζοϋπαλλήλων, καλλιεργώντας συντεχνιακές αντιλίψεις, αποπολιτικούς το ασφαλιστικό πρόβλημα και αναγορεύοντάς το σε τεχνοκρατικό, περιθωριοποιώντας τους τραπεζοϋπάλληλους και συγκεντρώνοντας τα πάντα στα χέρια της. Στήριξε το νόμο 3029/2002 (νόμος Ρέππα), ο οποίος προβλέπει αυτά που υλοποιεί σήμερα η κυβέρνηση της ΝΔ.

Όταν έγινε σαφές ότι Τράπεζες και κυβέρνηση θέλουν να λύσουν πάσι θυσία το πρόβλημα, επειδή οι Τράπεζες ήταν υποχρεωμένες πλέον να εμφανίσουν τα ελλείμματα (η σχετική πρόθεση διαφάνηκε το περασμένο φθινόπωρο), η ΟΤΕ άρχισε τα παζάρια, χωρίς να ενδιαφέρθει καθόλου για να προετοιμάσει ένα μέτωπο αντίστασης.

Όταν η κυβέρνηση κατέστησε σαφές ότι μέσα σε λίγες μέρες προχωρά σε νομοθετική ρύθμιση (σύμφωνα με τις απαιτήσεις των Τραπεζών), φυσικά, η ΟΤΕ δεν μπορούσε παρά να προκηρύξει απεργία. Μια απεργία απροετοίμαστη, χωρίς πνοή, χωρίς κλιμάκωση, κάτι σαν «ντουφεκιές για την τιμή των οπλών». Απεργία με ημερομηνία λήξης την ψήφιση της νομοθετικής ρύθμισης.

Και μετά; Μετά έχουν σειρά τα «άλλα μέσα» του Τσουκαλά. Ήδη, τα στελέχη γνωστών μεγαλοδικηγορικών γραφείων έχουν σπάσει τα μανίκια και ετοιμάζουν τις προσφυγές κατά του νόμου και των διοικητικών πράξεων εφαρμογής του που θα ακολουθήσουν. Ενας αγώνας που έπρεπε και μπορούσε να δοθεί στους δρόμους, θα δοθεί στις αίθουσες των διοικητικών δικαστηρίων. Για χρόνια. Χωρίς προοπτική επιτυχίας, βέβαια, γιατί στο μεταξύ οι νέες ρυθμίσεις θα εφαρμόζονται, μια καινούργια πραγματικότητα θα έχει διαμορφωθεί, νέα αντιασφαλιστική επίθεση θα έχει ωριμάσει ή και ξεκινήσει. Και βέβαια, στις συνειδήσεις των τραπεζοϋπαλλήλων (και όχι μόνο) θα έχει φωλιάσει η απογοήτευση, το αίσθημα της ματαιότητας κάθε αγώνα, η πττοπάθεια.

Δεν θα κουραστούμε να το επαναλαμβάνουμε. Το μέγα πρόβλημα για την εργατική τάξη, για όλους τους εργαζόμενους μισθωτούς, δεν είναι η επίθεση του κεφάλαιου. Αυτό το μέτωπο είναι ορατό, σαφές, «μετρήσιμο». Το μέγα πρόβλημα είναι ο δούρειος ίππος της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, που υπονομεύει, σαμποτάρει, διαλύει κάθε προοπτική, κάθε δυνατότητα αντίστασης και αντεπίθεσης.

Η εικόνα δεν είναι από την Πλαστίνη. Από τη χωματερή των Ανω Λιοσίων είναι, όπου η κυβέρνηση δεν δίστασε να πνίξει στα χημικά ακόμα και γυναίκες με μικρά παιδιά. Διότι δεν δέχονται να είναι η γειτονιά τους μόνη χωματερή της Αττικής.

■ Απλές σκέψεις

Αν εντρυφήσει κανείς τις τελευταίες μέρες στις οικονομικές σελίδες των εφημερίδων, δια διαπιστώσει ότι οι διεδνείς τραπεζικοί και χρηματιστηριακοί οίκοι έχουν κάνει ήδη τους υπολογισμούς τους και εκφράζουν την ικανοποίησή τους για την κυβερνητική ρύθμιση στο ασφαλιστικό των Τραπεζών. Και βέβαια, εκφράζουν την απόλυτη ικανοποίησή τους, έχοντας υπολογίσει μάλιστα και τα ποσά που θα ωφεληθεί σε ετήσια βάση κάθε Τράπεζα. Αυτή η πραγματικότητα πρέπει να οδηγήσει κάθε εργαζόμενο σε μερικές απλές σκέψεις. Αφού οι Τράπεζες θα ωφεληθούν από τη ρύθμιση κάποιος πρέπει να επωμιστεί το κόστος. Θα το επωμιστούν μόνο οι τραπεζοϋπάλληλοι; Σίγουρα όχι. Επομένως, δύο πηγές άντλησης εσόδων υπάρχουν για να καλυφτεί η μαύρη τρύπα που θα μείνει: ο κρατικός προϋπολογισμός και τα ΙΚΑ και ΕΤΕΑΜ. Ο κρατικός προϋπολογισμός, βάσει του νόμου Ρέππα-Χριστοδούλακη, είναι υποχρεωμένος να δίνει στο ΙΚΑ επίσημη ίση με το 1% του ΑΕΠ. Αντε να την αυξήσει λίγο. Οταν, όμως, την αυξήσει, το κράτος θα δέσει και όρους. Τον εξής ένα: να διαμορφώσει και το ΙΚΑ τον προϋπολογισμό του με τέτοιο τρόπο ώστε να είναι ισοσκελισμένος. Πώς μπορεί να γίνει αυτό; Με τον εξής ένα τρόπο: μειώνοντας το ΙΚΑ τις δαπάνες του. Δηλαδή, μειώνοντας το ύψος των συντάξεων, αυξάνοντας τα όρια ηλικίας και περικόπτοντας και όλες τις άλλες ασφαλιστικές παροχές (π.χ. κλάδος υγείας). Αυτά είναι «κουκιά μετρημένα» και άλλοι τρόποι δεν υπάρχει, αν κανείς δεχτεί αυτή τη λογιστική προσέγγιση των πραγμάτων.

■ Περι ασυμβίβαστου

Δεν μπορούμε να ξέρουμε αν όσα καταμαρτυρούν στον αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγεου και πρόεδρο της Ενωσης Δικαστών και Εισαγγελέων Αχιλ. Ζήση, για τη σχέση του με συγκεκριμένο επιχειρηματία, αληθεύουν. Αν, δηλαδή, ο συγκεκριμένος επιχειρηματίας (εργολάβος) Κ. Αθραμίδης του έχτισε ένα εξοχικό σπίτι στην Κρήτη με δικά του έξοδα. Ο δικαστικός το διαψεύδει, δεν διαψεύδει όμως το γεγονός ότι η σύζυγός του χειρίστηκε ως δικηγόρος υποδέσεις του εν λόγω επι-

χειρηματία. Το ξέρουμε το επιχείρημα που δ' ακουστεί: μα δικηγόρος ήταν η γυναίκα, τί να κάνει, να μην πάρει υποδέσεις, επειδή ο σύζυγός της είναι δικαστικός; Ελα μου ντε. Είδατε πόσο απλά είναι τα πράγματα; Κι εμείς σκεφτόμαστε το εξής, επίσης απλό: Οταν ένας δικαστικός έχει στο στενό οικογενειακό του περιβάλλον (π.χ. σύζυγο, παιδιά) δικηγόρους, που δικηγορούν μάλιστα στην ίδια περιφέρεια που αυτός είναι δικαστής, δεν δημιουργείται αυτόματα κλίμα διαπλοκής; Γιατί κανείς ποτέ δεν σκέφτηκε να δεσπίσει κάποιο είδος ασυμβίβαστου γι' αυτές τις περιπτώσεις; Τυπικά, ρε παιδί μου, για τα μάτια έστω. Για να φαίνεται έστω τίμια η γυναίκα του Καίσαρα.

Πολλά ζητάμε, ε; Σωστό κι αυτό. Γιατί σε μια κοινωνία που βασίλευε ο νόμος του κέρδους, έτσι και δοκίμαζαν να δεσπίσουν ασυμβίβαστα παντού όπου υπάρχει υποψία διαπλοκής, δα έμεναν οι μισοί χωρίς δουλειά. Ειδικά οι δικαστικοί. Πολλά ζητάμε, ε; Σωστό κι αυτό. Γιατί σε μια κοινωνία που βασίλευε ο νόμος του κέρδους, έτσι και δοκίμαζαν να δεσπίσουν ασυμβίβαστα παντού όπου υπάρχει υποψία διαπλοκής. Είναι, όμως, έτσι; Οχι έπαιρνε όλες τις χριστιανικές έδρες στον Κεντρικό Λίβανο, βάζοντας στο περιδώριο τον ανίκανο Ουαλίν Τζουμπλάτ (τρίτος γύρος), η Χεζμπολά σάρωνε όλες τις έδρες στην κοιλάδη Μπεκάα, αναδεικνύμενη συνολικά σε πρώτη εκλογική δύναμη σε πανλιβανικό επίπεδο. Αυτό άραγε δεν ήταν ειδήση; Αν κρίνουμε από το πώς παρουσιάστηκαν τα πράγματα, όχι. Βλέπετε, πρέπει να δοδεί η εντύπωση ότι η Χεζμπολά είναι μια δράκα φανατικών ισλαμιστών, περιορισμένη στο Νότο του Λιβάνου και όχι ένα μεγάλο πολιτικό ρεύμα, γύρω από το οποίο συνασπίζονται ευρύτερα προοδευτικά ρεύματα της χώρας και προπαντός ότι απολαμβάνει την εκτίμηση των λαϊκών μαζών, ανεξαρτήτως δρηγών. Και την απολαμβάνει γιατί είναι εκείνη η πολιτική δύναμη που έχει αίμα για να διώξει τους Σιωνιστές από το Λιβάνο. Κι ύστερα, διαμαρτύρονται όταν τους αποκαλούμε Μέσα Μαζικής Παραπληροφορησης.

■ Παραπληροφόρηση

Τί συμβαίνει στο Λίβανο; Αν πιστέψουμε τα ελληνικά ΜΜΕ, σαρώνει ο φαλαγγίτης στρατηγός Μισέλ Αούν, που τον φύλαγαν οι Γάλλοι τόσα χρόνια και τον έστειλαν στο Λίβανο λίγες βδομάδες πριν τις εκλογές, για να κάνουν παιχνίδι και να στηρίξουν την καθημαγμένη αντισυριακή αντιπολίτευση. Είναι, όμως, έτσι; Οχι έπαιρνε όλες τις χριστιανικές έδρες στον Κεντρικό Λίβανο, βάζοντας στο περιδώριο τον ανίκανο Ουαλίν Τζουμπλάτ (τρίτος γύρος), η Χεζμπολά σάρωνε όλες τις έδρες στην κοιλάδη Μπεκάα, αναδεικνύμενη συνολικά σε πρώτη εκλογική δύναμη σε πανλιβανικό επίπεδο. Αυτό άραγε δεν ήταν ειδήση; Αν κρίνουμε από το πώς παρουσιάστηκαν τα πράγματα, όχι. Βλέπετε, πρέπει να δοδεί η εντύπωση ότι η Χεζμπολά είναι μια δράκα φανατικών ισλαμιστών, περιορισμένη στο Νότο του Λιβάνου και όχι ένα μεγάλο πολιτικό ρεύμα, γύρω από το οποίο συνασπίζονται ευρύτερα προοδευτικά ρεύματα της χώρας και προπαντός ότι απολαμβάνει την εκτίμηση των λαϊκών μαζών, ανεξαρτήτως δρηγών. Και την απολαμβάνει γιατί είναι εκείνη η πολιτική δύναμη που έχει αίμα για να διώξει τους Σιωνιστές από το Λιβάνο. Κι ύστερα, διαμαρτύρονται όταν τους αποκαλούμ

μησαν να ζητήσουν κάθαρση και εκσυγχρονισμό στις σχέσεις κράτους και Εκκλησίας. Καλά να πάδουν -δα πείτε- γιατί άλλοι ασχολήθηκαν με το ζήτημα σκανδαλοθηρικά και οι υπόλοιποι, οι σούβαροί, ποτέ δεν τελειώνουν μια δουλειά που ξεκινούν. Ασκούν εντυπωσιαδηρία και κοιτάζουν να βελτιώσουν τη δική τους εικόνα και όχι να λύσουν προβλήματα.

■ Σχίζοφρένεια:

Το διαβάσαμε στην «Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία» (ένδετο Οικονομία, 19.6.05): Πρόσφατη έκδεση των αναλυτών της Citigroup έφερε τον τίτλο «Σχίζοφρένεια», χαρακτηρίζοντας έτσι το φαινόμενο της ευημερίας των ευρωπαϊκών χρηματιστηρίων σε μια περίοδο που η πραγματική οικονομία συνεχώς βαλτώνει. Γιατί, όμως, να δεωρείται σχίζοφρένεια αυτό το φαινόμενο; Πριν από 90 χρόνια, στο έργο του «Ιμπεριαλισμός, ανώτατο στάδιο του καπιταλισμού», ο Λένιν εντόπιζε αυτό το φαινόμενο και το αναγόρευε σε ένα από τα βασικά στοιχεία του μονοπωλιακού καπιταλισμού. Καταδεικνύοντας αυτή την παρασιτική πλευρά, δηλαδή τη διεύρυνση του τμήματος εκείνου της αστικής τάξης που δεν ασχολείται με καμία παραγωγική δραστηριότητα, αλλά αποκομίζει κέρδη από το «κούρεμα των κουπονιών», ο Λένιν χαρακτήριζε τον μονοπωλιακό καπιταλισμό «καπιταλισμό που σαπίζει και πεδαίνει». Σημείωνε, βέβαια, ο μεγάλος δεωρητικός και επαναστάτης, ότι το σάπισμα δεν μπορεί να οδηγήσει από μόνο του στην κατάρρευση του καπιταλισμού, αλλά αυτό μπορεί να γίνει μόνο με την ανάπτυξη της ταξικής πάλης ως την ανώτατη βαθμίδα της, την προλεταριακή επανάσταση. Αν, λοιπόν, πρέπει να απορούμε για κάτι σήμερα, αυτό δεν είναι το φαινόμενο της άνδισης του χρηματιστηριακού παρασιτισμού σε μια ευρωπαϊκή οικονομία που βρίσκεται σε κρίση και ύφεση (ανάλογα με τη χώρα στην οποία αναφερόμαστε), αλλά για το ότι η διαδικασία ανάπτυξης της προλεταριακής επανάστασης βρίσκεται ακόμα στα σπάργανα (ή μάλλον σε φάση κύησης).

■ Ευρωπαϊγούρηδες

Είπε κι ο Αλαβάνος να το παιξει λιγουλάκι αριστερός και να πανηγυρίσει για το «όχι» των Γάλλων και των Ολλανδών, αλλά πού να τον αφίσουν ν' αγιάσει οι άσπονδοι σύντροφοί του. Εκδήλωση σε κεντρικό ξενοδοχείο της Αθήνας έσπευσε να οργανώσει η «Ανανεωτική Συσπείρωση» με δέμα χαρακτηριστικό ώστε να μην επιδέχεται παρερμηνεία: «Το ΝΑΙ στην πολιτική ενοποίησης της Ευρώπης είναι η απάντηση της Αριστεράς». Στην ίδια την εκδήλωση έπεσε το δάκρυ κορόμηλο. Για «μακάρια περίοδο στασιμότητας και πολιτικής παράλυσης», επειδή «ο εξελισσόμενος ενταφιασμός του Συντάγματος δεν αφήνει σχεδόν καμία δυνατότητα νέου σχεδίου για πολλά χρόνια», έκανε λόγο ο Παπαγιαννάκης. Ο Δανέλλης, σε ρόλο προβοκάτορα, τουβάλιασε «αρνητές της ευρωπαϊκής ιδέας, οπαδούς του αγγλοσαξωνικού φιλελευθερισμού, ξενοφοβικούς εδνικιστές και ακροδεξιούς ρατσιστές». Όσο για τον Θ. Μαργαρίτη, επέληξε την ηγεσία του ΣΥΝ, διότι «η πιο σαφής γραμμή του ΟΧΙ, η πιο συνεπής έκφραση του ευρωσκεπτικισμού εξ αντικειμένου ενισχύει την πολιτική του ΚΚΕ» και έρχεται σε αντίδεση με τις «ευρωπαϊκές ευαισθησίες» της βάσης του ΣΥΝ. Τώρα, ποιος έχει δίκιο για τις «ευαισθησίες» της βάσης του ΣΥΝ, ο Αλαβάνος ή ο Παπαγιαννάκης, δα σας γελάσουμε. Το πολιτικό τακτ μας απαγρεύει να υπεισέλθουμε στα ενδότερα άλλου πολιτικού σχηματισμού.

του ΓΙΑΝΝΗ ΚΑΛΑΪΤΖΗ (Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία)

Ναυάγιο! Μ' αυτή τη λέξη περιέγραψε δόλος ο ευρωπαϊκός Τύπος την εξελίξη της φρεινής θερινής συνόδου κορυφής της ΕΕ, που έγινε στα τέλη της προηγούμενης εβδομάδας στις Βρυξέλλες. Στο μόνο που κατάφεραν να συμφωνήσουν οι ηγέτες των «25» ήταν η επί ένα έτος (τουλάχιστον) αναβολή των διαδικασιών έγκρισης του ευρωσυντάγματος. Στο κύριο θέμα της συνόδου, τη ρύθμιση των μεγεθών της δημοσιονομικής πολιτικής της ΕΕ για το διάστημα 2007-2013, η ασυμφωνία ήταν πλήρης και δεν κατέστη δυνατόν να βρεθεί συμβιβαστική φόρμουλα, παρά τις προσπάθειες που κατέβαλε ο προεδρεύων λουξεμβούργιος πρωθυπουργός Ζαν Κλοντ Γιούνκερ. Αυτή τη στιγμή, φως στο βάθος του τούνελ δεν φαίνεται. Η προεδρία την 1η Ιουλίου περνάει στη Βρετανία και πρέπει να θεωρείται βέβαιο ότι ο γαλλογερμανικός άξονας δεν θα κάνει τη χάρη στο βασικό του αντίπαλο, τον Τόνι Μπλερ, να βρεθεί επί προεδρίας του μια συμβιβαστική λύση, ακόμα και αν μια τέτοια λύση έχει ωριμάσει. Κρίσιμη χρονιά θα είναι το 2006. Μέχρι τα τέλη αυτής της χρονιάς η ΕΕ μπορεί να

αυτό το χρήσιμο διάστημα το βραχνά μιας διαδικασίας στην οποία συμμετέχουν -έστω και παθητικά, διά της ψήφου- οι εργαζόμενες μάζες των χωρών τους. «Για να μην ενταφιάσουμε το ευρωσύνταγμα στο χώμα, το σκεπτάσσαμε με πάργο» σημείωναν με φλεγματικό χιούμορ ανώτατοι κοινοτικοί αξιωματούχοι στις Βρυξέλλες.

Αν, λοιπόν, τα αρνητικά για τις αστικές ηγεσίες αποτελέσματα στο γαλλικό και το ολλανδικό δημοφήφισμα δεν ήταν η γενεσιονήργας αιτία αλλά ο καταλύτης που επιτάχυνε τη διαδικασία προς το ναυάγιο, τότε ποια ήταν αυτή η αιτία; Μήπως ο καυγάς για τον προϋπολογισμό: «Για μια χούφτα δισ. ευρώ», όπως σχολίαζαν δηκτικά κοινοτικοί παράγοντες;

Πραγματικά, αν δει κανείς το ύψος του κοινοτικού προϋπολογισμού, θα διαπιστώσει πως ως ποσοστό του ΑΕΠ των ευρωπαϊκών χωρών και δη των ανεπτυγμένων, είναι ασήμαντο και δεν θα μπορούσε ποτέ να οδηγήσει, καθειστό, σε μια τόσο σφιδρή σύγκρουση, που όμως της είχε πολλά χρόνια (πάνω από δεκαετία) να γνωρίσει η ΕΕ. Η σφιδρότητα της κρίσης δεν

κόπητα είναι πολύ πιο πεισματάρα από τα θεωρητικά φληγαφήματά τους. Η προγματικότητα επιβεβαιώνει τον γερο-Λένιν, που έγραψε πριν από 90 χρόνια:

«Από την άποψη των οικονομικών όρων του ιμπεριαλισμού, δηλαδή της εξοιγωγής κεφαλαίου και του μοιράσματος του κόσμου από τις «προχωρημένες» και «πολιτισμένες» αποικιακές δυνάμεις, οι Ενωμένες Πολιτείες της Ευρώπης μέσα σε καπιταλιστικό καθεστώς είτε είναι απροσατούμενες είτε είναι αντιδραστικές.

...Οι Ενωμένες Πολιτείες της Ευρώπης στις συνθήκες του καπιταλισμού θα ισοδυναμούσαν με συμφωνία για το μοιρασμά των αποικιών. Στον καπιταλισμό, όμως, δεν μπορεί να υπάρξει άλλη βάση, άλλη αρχή μοιρασίας εκτός από τη δύναμη... Η δύναμη, όμως, αλλάζει με την πορεία της οικονομικής εξελίξης» (Β. I. Λένιν, Για το σύν-

Ζητούμενο μια επαναστατική στρατηγική

πορευτεί με την προηγούμενη ρύθμιση. Από το 2007 και μετά αρχίζει το πρόβλημα. Άρα, μέσα στο 2006 πρέπει να βρουν κάποια λύση, αλλάς θα τεθεί σε κίνδυνο το ίδιο το εγχείριμα της ΟΝΕ και θα περάσει μεγάλα ζόρια το ευρώ. Θα ήταν λάθος να θεωρήσουμε ότι το ναυάγιο της συνόδου κορυφής οφείλεται αποκλειστικά στο «όχι» Γάλλων και Ολλανδών στα δημοφηφίσματα για την έγκριση του ευρωσυντάγματος. Αν δεν υπήρχαν τα «όχι» λέτε να τα εύρισκαν μεταξύ τους τα ιμπεριαλιστικά κράτη; Η απάντηση είναι όχι. Κατηγορηματικά όχι. Εκείνο που έκαναν τα ηχηρά «όχι» των δημοφηφισμάτων ήταν να λειτουργήσουν σαν θυμαλλίδια σε ένα οικοδόμημα στο οποίο είχε συσσωρευτεί τόση εκρηκτική ύλη που μια σπίθα αρκούσε για να βάλει φωτιά. Τα δημοφηφίσματα, όπως εκτιμήσαμε και σε σημείωμα μας πριν διυ βδομάδες, αποδέσμευσαν όλες τις αντιθέσεις που πάντα υπέβοσκαν στο εσωτερικό της ΕΕ και επιτάχυναν εξελίξεις που ωρίμαζαν εδώ και καιρό. Το αποτέλεσμα το ζήσαμε στα τέλη της προηγούμενης εβδομάδας.

Περιπτέει, βέβαια, να πούμε πως αν αυτή τη στιγμή γίνονταν δημοφηφίσματα σε όλες τις χώρες της ΕΕ, ζήτημα είναι αν θα βρισκόταν μία στην οποία θα πλειοψηφούσε το «όχι». Εδώ ακόμα και το σύγχρονο νησί των μοκάρων, το Λουξεμβούργο, βλέπει τα δεδομένα στις δημοσκοπήσεις να αντιστρέφονται βδομάδα με τη βδομάδα υπέρ του «όχι». Ισως γι' αυτό, φρονίμως ποιούντες οι ηγέτες των «25», πριν αρχίσουν το μαλλιοτράβηγμα για τα του προϋπολογισμού της περιόδου 2007-2013, συμφώνησαν να παγώσουν για ένα χρόνο τις διαδικασίες προώθησης του ευρωσυντάγματος. Τουλάχιστον να ξεφορτωθούν για

φαίνεται μόνο από το γεγονός ότι για πρώτη φορά ώστερα από χρόνια μια σύνοδος κορυφής οδηγήθηκε σε απόλυτο φιάσκο, αλλά και από τις αλληλοκατηγορίες που εκτοξεύονται. Και μάλιστα, εκτοξεύονται όχι από αναλυτές ή από δευτεροκλαστούς πολιτικούς, αλλά από τους ίδιους τους ηγετές των τριών ισχυρότερων ιμπεριαλιστικών κρατών της Ευρώπης. Από τη μια ο Μπλερ, από την άλλη ο Σρέντερ με τον Σιράκ. Και βέβαια, έτσι όπως διαμορφώνονται οι πόλοι της αντιπαράθεσης, ένας σοσιαλδημοκράτης από τη μια, ένας σοσιαλδημοκράτης παρέα με έναν συντροπικό από την άλλη, μας δίνουν την ευκαιρία να σκεφτούμε ότι δεν έχουμε να κάνουμε με ιδε

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗ
σανατολισμού. Θυμίζουμε ότι η Γερμανία ήταν αυτή που, κόντρα στη θέληση των υπόλοιπων εταίρων, επέβαλε τη διάλυση και το διαιμελισμό της Γιουγκοσλαβίας. Με το ίδιο νόμισμα πλήρωσε αργότερα τη Γερμανία ο ευρωπλαντικός άξονας (με γέτρια δύναμη τη Βρετανία), όταν στήριξε την αφερικανική επέμβαση και κατοχή του Ιράκ.

Ας επανέλθουμε, όμως, στη σημερινή κρίση. Ολοι οι αναλυτές συμφωνούν πως στο εσωτερικό της ΕΕ συγκρούονται δύο στρατηγικές. Από τη μια η αγγλοσαξονική (την ονομάζουμε αγγλοσαξονική και όχι βρετανική, γιατί είναι φανερή η επιρροή και των ΗΠΑ), που θέλει μια αποσυστείρωση και διατήρηση της ΕΕ με τη μορφή μιας τελωνειακής ένωσης και ζώνης ελεύθερων ανταλογών. Από την άλλη η γαλλογερμανική που θέλει εμβάθυνση των διαδικασιών ενοποίησης και επέκταση της διεύρυνσης.

Εποι, όπως εμφανίζονται αυτές οι στρατηγικές, μοιάζουν με οραματική-ιδεολογική σύγκρουση ευρωπαϊστών και ευρωσκεπτικιστών. Αυτό το χαρακτήρα της δίνουν και οι ηγέτες των ηγετιών δυνάμεων. Ο Μπλερ κατηγορεί τις ευρωπαϊκές ηγεσίες ως «εραστέμενες» και τις καλεί «να αλλάξουν τοχύτητα για να προσαρμοστούν στον σημερινό κόσμο». Ο Σρέντερ κατηγορεί τους Βρετανούς ότι «έχουν ευθύνη ενώπιον της ευρωπαϊκής ιστορίας». Παπαρίες, με το συμπάθειο. Αν ξόσουμε αυτά τα βροντώδη λογικά, θα βρούμε τον λυσσασμένο ανταγωνισμό για την ηγεμονία στην ΕΕ. Για να ακριβολογούμε, θα βρούμε την επιτυχημένη ρεβάνσ του βρετανικού ιμπεριαλισμού έναντι του γαλλογερμανικού άξονα. Πάντα, όμως, ακόμα και σε περιπτώσεις πολέμων, οι ιμπεριαλιστές καλύπτουν την ουσία της πολιτικής τους με ηχηρά λόγια. Οπως οι Αμερικανοί κατέλαβαν το Ιράκ «για να αποκαταστήσουν τη δημοκρατία», έτσι και οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές αναφέρονται στην ιστορία.

Τα πράγματα, όμως, είναι εξαιρετικά απλά (στη βάση τους) κάτω από την επιφάνεια των απατηλών λόγων. Η ΕΕ κινέται σταθερά με βάση τη στρατηγική που διαμορφώνει ο γαλλογερμανικός άξονας. Αυτός έχει επιβάλλει όλες τις κρίσιμες επιλογές, από την ενιαία αγορά μέχρι την ΟΝΕ και από το ευρώ μέχρι τις αλλεπαλληλες διευρύνσεις. Η Βρετανία σερνόταν πίσω από τις κυριαρχείς επιλογές του γαλλογερμανικού άξονα, διασφαλίζοντας τα δικά της συμφέροντα, αλλά χωρίς να καθορίζει αυτή την πολιτική της ΕΕ. Τώρα, έκρινε πως ήρθε η στιγμή να περάσει στην αντεπίθεση, να διεκδικήσει ηγεμονικό ρόλο, να βάλει φρένο στην ηγεμονία του γαλλογερμανικού άξονα. Κάτι που το κατάφερε σ' αυτή τη σύνοδο κορυφής, έχοντας σταθερούς συμμάχους την Ολλανδία και τη Σουηδία και περιστασιακούς τη Φιλλανδία και την Ισπανία.

Ο Μπλερ πάτησε σε μια ευνοϊκή για τον βρετανικό ιμπεριαλισμό οικονομική και πολιτική συγκυρία. Οικονομικά η Γαλλία με τη Γερμανία βρίσκονται σε παρατεταμένη κρίση. Κόρβοντάς τους τη διαχείριση του κοινοτικού προϋπολογισμού, δυσκολεύει αφάνταστα τη στερέωση των σφαιρών επιρροής τους στην ανατολική επικράτεια της Ευρωλάνδης. Πολιτικά, ο μεν Σρέντερ ετοιμάζεται να αποχαιρετίσει την εξουσία το Σεπτέμβρη, έχοντας εξαναγκαστεί στην προκήρυξη πρόωρων εκλογών, ο δε Σιράκ είναι εξαιρετικά αδυνατισμένος μετά το χαστούκι του «όχι», ενώ αμφισβητείται και μέσα από τον ίδιο τον κυβερνητικό συνασπισμό. Αντίθετα, η Βρετανία περνάει μια φάση σχετικής σταθεροποίησης, με ρυθμό ανάπτυξης πάνω από τον κοινοτικό μέσο όρο, ενώ ο Μπλερ έχει ανανεώσει πρόσφατα την εκλογική του νίκη. Δεν ήταν, λοι-

πόν, καθόλου δύσκολο γι' αυτόν να επιχειρήσει τώρα την αντεπίθεσή του και να νικήσει τους Σρέντερ - Σιράκ, βρίσκοντας πρόθυμους συμμάχους σε χώρες που είχαν ανάλογες με τη Βρετανία οικονομικές απαιτήσεις. Ας σημειωθεί ότι είναι η πρώτη φορά που η Σουηδία, μια ισχυρή οικονομική δύναμη, κάνει τόσο αισθητή την παρουσία της στα ευρωπαϊκά δρώμενα.

Εκείνο που κέρδισε, βέβαια, ο Μπλερ είναι μια μάχη και όχι ο πόλεμος. Μια μάχη που θα φτύσει αίμα για να κρατήσει τα πλεονεκτήματα που του έδωσε, αρχής γενομένης από το εξάμηνο της βρετανικής προεδρίας που αρχίζει την 1η του Ιούλη. Ο ίδιος δεν κρύβει ότι θα προωθήσει ένα καινούργιο οικονομικό πρόγραμμα για την ΕΕ, που θα στηρίζεται σε τρεις άξονες: α) περιορισμό στο μισό των κονδυλίων που δίνονται για τον αγροτικό τομέα, β) μείωση των κονδυλίων που δίνονται για τα διαρθρωτικά ταμεία και γ) διπλασιασμό των δαπανών για έρευνα και ανάπτυξη. Ενα τέτοιο οικονομικό πρόγραμμα αποτελεί casus belli για τον γαλλογερμανικό άξονα. Επομένως, εκείνο που είναι ορατό αυτή τη στιγμή είναι το βάθεμα της κρίσης της ΕΕ. Μέχρι που θα φτάσει δεν μπορούμε να το προβλέψουμε, δεν μπορούμε όμως να αποκλείσουμε ακόμα και ριζικές ανατροπές.

Τα πράγματα, βέβαια, είναι πιο πολύπλοκα απ' όσο τα παρουσιάσαμε. Υπάρχουν πλευρές που σκόπιμα δεν πιάσαμε καθόλου, γιατί ο χώρος της εφημερίδας δεν προσφέρεται. Σε δύο αναφέραμε, όμως, που περιγράφουν τον πυρήνα του ζητήματος, εκείνο που φαίνεται ακόμα και με μια επιπλόαια μαστιά είναι η απουσία του λαϊκού παράγοντα, η απουσία της εργατικής τάξης και των εργαζόμενων μαζών της Ευρώπης, που έχουν παίξει μόνο ρόλο καταλύτη με τη συμμετοχή τους στα δημοψηφίσματα. Οσοι έχουμε ένα σταθερό αντικαπιταλιστικό προσανατολισμό χαιρόμαστε για την κρίση στην οποία βυθίζεται το οικοδόμημα της ΕΕ. Η χαρά, όμως, είναι απλώς ένα συναίσθημα. Κι αν μείνουμε απλά στο χώρο των συναισθημάτων, τότε θα πρέπει να αισθανθούμε ισχυρότερη λύπη, επειδή από την Ευρωλάνδη απουσίζει η αντικαπιταλιστική στρατηγική δύο πρόταγμα ορισμένων πολιτικών ομάδων, αλλά ως υλική δύναμη, που μπορεί να γίνει μόνο όταν «συγχωνευτεί» με το αυθόρυμπο εργατικό κίνημα.

Αυτό είναι τελικά το μεγάλο ζητούμενο της εποχής μας, που μας οδηγεί σε μια ακόμη ιχαμένη ευκαιρία στις συνθήκες της πολιτικής κρίσης που αγκαλιάζει το ευρωπαϊκό οικοδόμημα. Ακόμα και η αυθόρυμη προστασιοποίηση των εργαζόμενων μαζών, που εκφράστηκε με τα «όχι» στα δημοψηφίσματα, είναι πολύ ωχρή και ασθενής και δεν μπορεί να σκεπάσει ή έστω να προβληθεί ως αυτόνομη στρατηγική δίπλα σ' εκείνες που παρουσιάζουν τα κυρίαρχα καπιταλιστικά μπλοκ. Ενα «όχι» που παραμένει απλώς «όχι» αργά ή γρήγορα θα ενσωματωθεί στην κυρίαρχη στρατηγική, όταν αυτή αποκρυσταλλωθεί σε μια νέα συμφωνία των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Ακόμα και αν δεν υπάρξει μια τέτοια συμφωνία, ακόμα και αν η κρίση τραβήξει καιρό, ακόμα και αν οι δομές της ΕΕ διαλυθούν, ο καπιταλισμός θα παραμείνει κυρίαρχος στην Ευρώπη και η επαναστατική στρατηγική θα παραμείνει ζητούμενο. Γιατί, βέβαια, επαναστατική μπορεί να είναι μόνο μια αντικαπιταλιστική-κομμουνιστική στρατηγική και όχι μια στρατηγική που αμφισβητεί την ΕΕ από θέσεις «εθνικής ανεξαρτησίας», δηλαδή θέσεις αιστικές. Αυτό το πεδίο αποτελεί τελικά το μεγάλο στοίχημα για την εργατική τάξη.

Πέτρος Γιώτης

■ Απογοσκούφης

Θα συνεχίσουμε την αντιασφαλιστική ανατροπή

Από τη μια η κυβέρνηση χωρίς την ομάδα της προπεζούπαλληλους σε όχοντες «ώριμο» και «μη ώριμο» συνταξιοδοτικά δικαιώματα (πριν το 1993 και μετά το 1993). Από την άλλη, στην προσπάθειά της να ενεργοποιήσει ανακλαστικά «κοινωνικού αυτοματισμού» και να στρέψει τους εργαζόμενους ενάντια στους «προνοιούχους» και τα «φετιέρες», προανογγέλλει μελλοντικές ανατροπές και για τους έχοντες «ώριμο» δικαιώματα.

Λίγη ώρα πριν ξεκινήσει στη Βουλή η συζήτηση των δυο αντεργατικών τροπολογιών της κυβέρνησης, ο Απογοσκούφης βγήκε σε ραδιοφωνική εκπομπή και καταφέρθηκε ενάντια στα «εξωφρενικά προνόμια» των τραπεζούπαλληλων που έχουν προσληφθεί πριν το 1993, δηλώνοντας ότι «αυτά δεν μπορούν να συνεχιστούν». Επομένως, τα «ώριμα» δικαιώματα ισχύουν μόνο για τη σημερινή φάση της αντιασφαλιστικής επιθεσης και όχι για την επόμενη. Και βέβαια, όταν ωριμάσει το κλίμα γ' αυτή

τη νέα επίθεση, τα «εξωφρενικά προνόμια» δεν θα αφορούν μόνο τους τραπεζούπαλληλους, ούτε μόνο τους ασφαλισμένους των πρώην ειδικών ταμείων που θα έχουν ενταχθεί στο ΙΚΑ-ΕΤΑΜ και στο ΕΤΕΑΜ, αλλά θα αφορούν όλους όσους μπήκαν στην ασφαλιστική προσφορά πριν το 1993. Τότε, η κυβέρνηση (ανεξάρτητη από το νέο Ταμείο) και απάντησε: «Δεν ξέρω, διότι εδώ γίνεται μία μεγάλη διαρθρωτική παρέμβαση! Ο αρμόδιος υπουργός δεν αισθάνεται καν την ανάγκη να πει πέντε παπαρίες για να καθησυχάσει τους εργαζόμενους. Μιλάει περισσότερο ως τεχνοκράτης παρά ως πολιτικός και λέει ότι δεν ξέρει τι θα γίνει. Στην πραγματικότητα ξέρει. Αν ήταν να σηκώσουν οι Τράπεζες το βάρος, δεν χρειάζονται να γίνει καμιά αλλογή, θα άφηναν το καθεστώς όπως ήταν. Κάνουν τη διαρθρωτική αλλαγή για να ξεφορτωθούν οι Τράπεζες της περιοχής τους. Και ποιος θα το φορτωθεί; Το ΙΚΑ και το ΕΤΕΑΜ, φυσικά. Οπότε, πολύ σύντομα τα ελλείμματα (που ήδη υπάρχουν) θα εκ

■ **Κορυφή του παγόβουνου η ανατροπή στο Ασφαλιστικό των τραπεζούπαλληλων**

Στο στόχαστρο ΙΚΑ και Δημόσιο

Δημιουργούνται οι όροι για μια νέα σαρωτική αντιασφαλιστική ανατροπή

Ωστε έτσι, λοιπόν. Ολα όσα διαδραματίζονται τις τελευταίες μέρες αφορούν τους προνομιούχους τραπεζούπαλληλους, τα ρετιρέ, που πρέπει επιπλέους να καταλάβουν ότι δεν μπορούν να έχουν ένα ασφαλιστικό καθεστώς τόσο διαφορετικό από των υπόλοιπων εργαζόμενων. Και δεν αφορούν -ας πούμε- τους... μη προνομιούχους τραπεζίτες, που έχουν συγκεκριμένες υποχρεώσεις (απορρέουσες από συλλογικές συμβάσεις) προς τα ασφαλιστικά ταμεία των υπαλλήλων τους, τις οποίες επί πολλά χρόνια δεν ικανοποιούσαν, αλλά τώρα πρέπει να τις εμφανίσουν στα βιβλία τους, προσαρμόζομενοι στις απαιτήσεις των Διεθνών Λογιστικών Προτύπων. Και βέβαια, οι αλλαγές δεν αφορούν τους υπόλοιπους εργαζόμενους και συνταξιούχους, του ΙΚΑ, των Ειδικών Ταμείων και του Δημόσιου, οι οποίοι δεν έχουν να φοβηθούν τίποτα.

Πρέπει να είναι κανείς ντυτή άσχετος για να χάψει αυτό το παραμύθι. Και άσχετος και ανυποφίαστος και αφελής (για να μην πούμε τίποτα χειρότερο). Αν μη τί αλλο, θα έπρεπε να μας ψυλλιάσουν αυτά που γίνονται στην Κοινωνική Ασφάλιση τα τελευταία 15 χρόνια. Νόμοι και κόντρα νόμοι κάνουν το σύστημα όλο και χειρότερο για τους ασφαλισμένους. Λέτε η σημειρινή κυβέρνηση να επιχειρεί κάτι αλλο;

Η κυβέρνηση Καραμανλή υλοποιεί μια από τις βασικές διατάξεις του νόμου Ρέπτη, ο οποίος προβλέπει ότι μέχρι την 31.12.2007 όλα τα Ειδικά Ταμεία θα πρέπει να έχουν συγχωνευτεί στο ΙΚΑ-TEAM. Ξεκίνησε λόγω πριν την κοταληκτική ημερομηνία και από τις Τράπεζες, γιατί εκεί υπάρχει ένα ειδικό πρόβλημα. Οι Τράπεζες χρωστάνε στα Ταμεία «τ' αντέρα τους» και πλέον πρέπει να τα εμφανίσουν στους ισολογισμούς τους. Τα ξε-

φορτώνονται, λοιπόν, μια και καλή και... αν δώσουν κάτι έναντι και σε ορίζοντα δεκαετίας. Αυτό το «κάπιτο» θα καθοριστεί με νόμο. Δηλαδή, ύστερα από παζάρι των τραπεζίτων με την κυβέρνηση, η οποία φυσικά θα πάρει υπόψη της αυτό που πάρει και τώρα: τις ανάγκες των Τραπεζών (ειδικά των κρατικών που θέλει να τις πουλήσει και να 'ναι ελκυστικές).

Και ποιος θα φορτωθεί αυτά που θα ξεφορτωθούν οι τραπεζίτες; Καταρχάς, οι ίδιοι οι τραπεζούπαλληλοι, εργαζόμενοι και συνταξιούχοι, που βλέπουν το ασφαλιστικό τους καθεστώς να ανατρέπεται άρδην. Ειδικά όσοι προσλήφθηκαν από το 1993, αλλά και οι πριν το 1993 (αυτοί τώρα θίγονται λιγότερο, αλλά η σειρά τους θα έρθει αργότερο, όπως θα δούμε).

Εδώ έρχεται και πιάνει η κρατική προπαγάνδα: «Αφού θίγονται μόνο οι τραπεζούπαλληλοι, τί μις νοιάζει εμάς; Μήπως αυτοί νοιάστηκαν όταν η κυβέρνηση αφαιρούσε δικαίωματα;». Ελα, όμως, που δεν είναι έτοι. Στην Κοινωνική Ασφάλιση όλα είναι μια αλυσίδα. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, μάλιστα, δεν χρειάζεται να έχει κανένας ειδικές γνώσεις για να τα καταλάβει. Αφού τα τραπεζούπαλληλικά Ταμεία διαλύνονται και εντάσσονται στο ΙΚΑ-TEAM (κύρια σύνταξη) και στο ΕΤΕΑΜ (επικουρική), είναι δυνατόν να μην υπάρχουν επιπτώσεις για το ΙΚΑ και επομένως τα όσα γίνονται να μην αφορούν όλους τους εργαζόμενους; Ακόμα και αν οι τραπεζούπαλληλοι ήθελαν την ένταξη (που δεν τη θελουν και καλά κάνουν), οι ίδιοι ασφαλισμένοι στο ΙΚΑ θα έπρεπε να πουν: «Για καθήστε, ρε μάγκες, εμάς μας ωρτήσατε αν θέλουμε; Για πείτε μας πρώτα τί επιπτώσεις θα έχει αυτή η συγχώνευση στο ΙΚΑ και στο ΕΤΕΑΜ».

Ο διοικητής του ΙΚΑ Βαρθολομαίος (άνθρωπος του Εβερτ, που θέλει να κοντύνει τον Αλογοσκούφη, για να προωθήσει το γαμπρό του, το Δούκα) μηλησε καθαρά στη Βουλή για δημιουργία αναλογιστικού ελλείμματος στο ΙΚΑ της τάξης των 9 δισ. ευρώ! Την άλλη μέρα η κυβέρνηση τον έβαλε να τα μαζέψει, αλλά αυτά δεν μαζεύονται. Η επίπτωση στην προγραμματική της θα είναι πολύ μεγαλύτερη. Μπορεί να την αντέξει το ΙΚΑ; Ρίξτε μια ματιά στο κείμενο του διπλανού πλαισίου και θα καταλάβετε. Στο ΙΚΑ φτιάχνουν κάλπικους προϋπολογισμούς και -το σημαντικότερο- δεν έχουν πληρώσει ακόμα τα λεφτά που χρωστάνε στο ΕΤΕΑΜ. Πόσα είναι αυτά: 1254 δισ. δρχ., δηλαδή σχεδόν 4 δισ. ευρώ, ήταν το 1996, σύμφωνα με αναλογιστική μελέτη του βρετανικού οίκου Government Actuary's, που είχε παραγγελθεί η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και την οποία δεν έδωσε ποτέ στη δημοσιότητα (την αποκάλυψε η «Κ»).

Και ποια είναι η κατάσταση του ΕΤΕΑΜ; Μαύρο χάλι. Σε δέκα χρόνια -πρόβλεπταν το 1997 οι βρετανοί αναλογιστές- δεν θα μπορεί να πληρώσει συντάξεις. Τώρα, που θα του εντάξουν και τα επικουρικά των τραπεζούπαλληλων, το πρόβλημα θα γίνει χειρότερο. Αν η κυβέρνηση βάλει το ΙΚΑ να πληρώσει τα χρωστούμενα, θα σωθεί για λίγο το ΕΤΕΑΜ και θα χρεοκοπήσει το ΙΚΑ. Αν το ΙΚΑ δεν πληρώσει τα χρωστούμενα, θα την κουτσοβολέψει για μερικά χρόνια, αλλά θα καταφρέσει όμεσα το ΕΤΕΑΜ. Πρέπει δε να πάρουμε υπόψη μας ότι συνονόπτω (το αργότερο μέχρι 31.12.2007, όπως προβλέπει ο νόμος Ρέπτη) θα εντοχθούν στο ΙΚΑ και στο ΕΤΕΑΜ και τα υπόλοιπα Ειδικά Ταμεία. Αν αναλογιστούμε μόνο ότι θα προστεθούν τα τεράστια ελλείμματα του ΤΑΠ-ΟΤΕ, θα καταλάβουμε σε τί τρογκική κατάσταση θα βρεθούν και το ΙΚΑ και το ΕΤΕΑΜ.

Η κυβέρνηση της ΝΔ, όμως, έχει βρει ήδη τη λύση. Την αναφέρει ο Αλογοσκούφης στην εισηγητική έκθεση της νομοθετικής ρύθμισης για το ασφαλιστικό των τραπεζούπαλληλων: «Μετεξέλιξη του ΙΚΑ-TEAM και του ΕΤΕΑΜ σε ένα και μοναδικό ταμείο κύριας και επικουρικής ασφαλίσης». Πριν τρία χρόνια, με μπόλικα ταραταζόυμ δημιούργησαν το ΙΚΑ-TEAM και το ΕΤΕΑΜ σαν χωριστό Ταμείο, διαφριμίζοντας ότι έλυσαν τουλάχιστον για τριάντα χρόνια το πρόβλημα βιωσιμότητας και των δύο, και τώρα μιλούν για συγχώνευσή τους σε ένα και μοναδικό Ταμείο! Ο λόγος είναι προφανής: για να ανακατέψουν ελλείμματα και πλεονάσματα, να βγάλουν ένα μέσο όρο, να παραγγείλουν και μια αναλογιστική μελέτη (στους Βρετανούς ή άλλο ξένο οίκο) και να μας πουν: «Ξέρετε, η αναλογιστική μελέτη δείχνει πρόβλημα και πρέπει να προχωρήσουμε σε νέες ρυθμίσεις εξορθολογισμού του συστήματος». Αραγε, η συνδικαλιστική γραφειοκρατία δεν διάβασε την εισηγητική έκθεση του Αλογοσκούφη! Φυσικά και τη διάβασε. Κι όχι μόνο τη διάβασε, αλλά και γνωρίζει ότι αυτό το θέμα συζητείται. Ομως δεν θέλει ν' ανοίξει πληγές, γ' αυτό και παίζει το παιχνίδι της συγκάλυψης.

Μπορούμε από τώρα να προβλέ-

ψουμε πού θα εστιασθούν τα πυρά. Πρώτα-πρώτα στα Βαριά και Ανθυγεινά. Υστερά στους προσληφθέντες μεταξύ 1983 και 1992, που δεν τους είχαν θέξει τόσο οι προηγούμενοι νόμοι. Τέλος, στους ασφαλισμένους των Ειδικών Ταμείων που θα έχουν ενταχθεί στο ΙΚΑ και το ΕΤΕΑΜ.

Και οι εργαζόμενοι του Δημόσιου που κολλάνε σε όλ' αυτά; Φαντάζεται κανείς ότι θα επιχειρηθούν οι καινούργιες ανατροπές και θα μείνουν ανεγγίχτοι οι δημόσιοι υπαλληλοί; Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ έχει δείξει το δρόμο, έχοντας επειργαστεί σχέδιο για δημιουργία Τα-

μείου στο Δημόσιο (γεγονός που η ΑΔΕΔΥ κράτησε κρυφό). Η κυβέρνηση της ΝΔ δεν έχει παρά να προωθήσει αυτό το σχέδιο. Ετοι και δημιουργήθηκε Ταμείο, χωρίς αποθεματικά φυσικά, θα μπουν επί τάπητος οι ανατροπές, για να εξασφαλιστεί η αναλογιστική του ισορροπία. Αυτό το «τραγούδι» το έχουμε ακούσει τόσες φορές μέχρι τώρα.

Να, λοιπόν, γιατί η ανατροπή στο Ασφαλιστικό των τραπεζούπαλληλων είναι μόνο η κορυφή του παγόβουνου. Και να γιατί η συνδικαλιστική γραφειοκρατία δουλεύει σαν δύρειος ίππος, επειργαστεί σχέδιο για δημιουργία Τα-

■ Κλέφτες - Λωποδύτες - παράνομοι

Ο πολύφερνος διοικητής του ΙΚΑ Γ. Βαρθολομαίος, κολλητός του Εβερτ, προσπαθεί να εξεπεράσει τον προκάτοχό του Μ. Νεκτάριο, κολλητό του Σημίτη, που κάθε χρόνο κατήρτιζε πλαστούς προϋπολογισμούς, προκειμένου να «αποδείξει», ότι με το νόμο Ρέπτη πάλι πάθηκε το οικονομικό πρόβλημα του ΙΚΑ. Εμφανίστηκε, λοιπόν, στη Βουλή και δηλώσε ότι είναι απόλυτα ικανοποιημένος από την πορεία του ΙΚΑ, διότι φέτος ΘΑ εμφανίσει πλεόνασμα 57 εκατ. ευρώ και του χρόνου το πλεόνασμα ΘΑ είναι 150 εκατ. ευρώ. Δεν μας λέει, όμως, πώς ήταν το πλεόνασμα το 2003 και το 2004, που ο πρόκατοχός του επίσης κατήρτιζε «πλεονασματικούς» προϋπολογισμούς;

Η λαποδοπτιά (τη λένε και δημιουργική λογιστική) δίνει και πάρει στο ΙΚΑ. Φουσκώνουν φεύγτικα τους προϋπολογισμούς (αιχάνοντας και τα προσδοκώμενα ημερομίσθια και τις αιχήσεις στους μισθούς), για να καλλιεργήσουν την ψευδοίσθηση στους εργαζόμενους ότι με τις διαδοχικές αντιασφαλιστικές ανατροπές αποκαταστάθηκε η ισορροπία. Τους ισολογισμούς τους βγάζουν ύπερτα από τα κάμπισα χρόνια, τότε που κανές δεν θυμάται τα ψέματα που είχ

κτακτο στρατοδικειο No 5

■ 61η συνεδρίαση Παρασκευή, 17.6.05

Η δίκη συνεχίστηκε με τον Αλέξη Κούγια, συνήγορο του Α. Κανά, ο οποίος εισαγωγικά δήλωσε πως αισθάνεται τύψεις επειδή η παρουσία του στη δίκη δεν ήταν αυτή που έπρεπε και που θα ήθελε, με αποτέλεσμα να μη βοηθήσει όσο έπρεπε το δικαστήριο. Η άποψή του -όπως την κατέθεσε επίσης εισαγωγικά- είναι πως η διαδικασία υπήρξε άψογη, γεγονός για το οποίο ήταν βέβαιος εκ των προτέρων, λόγω της συγκεκριμένης σύνθεσης, για την οποία δεν εφείδησε επαινών. Η αυτοχία -είπε- είναι πως υπάρχει ένα οιονεί δεδικασμένο, όμως δεν υπάρχουν τα πρακτικά της προηγούμενης δίκης, που αν υπήρχαν είναι βέβαιος ότι οι δικαστές θα είχαν εξοργιστεί.

Δήλωσε ότι θεωρεί τιμή του που ένας άνθρωπος σαν τον Κανά τον επέλεξε ως συνήγορο του και ξεκαθάρισε πως δεν μπορεί να αντιμετωπίσει αυτή τη δίκη σαν μια τυπική ποινική δίκη. Γιατί αυτή είναι υπόθεση του ΕΛΑ, είναι υπόθεση συμμετοχής στην κοινωνική και πολιτική ζωή κάποιων ανθρώπων με διαφορετικό τρόπο. Μπορεί να κάνεις κριτική στης πράξεις του ΕΛΑ, οφείλεις όμως να κάνεις και τη διάκριση, ειδικά όταν έχεις μπροστά σου κάποιον που αναμφισβήτητη συμμετείχε στην οργάνωση και αυτός είναι ο Χρ. Τσιγαρίδας. Ο κ. Τσιγαρίδας -σημείωσε με έμφαση ο Α. Κούγιας- αποτελεί δεήγμα της συμπειροφόρας, της συγκρότησης, της κουλτούρας των ανθρώπων που συμμετείχαν στον ΕΛΑ. Ο κ. Τσιγαρίδας είναι μέλος του ΕΛΑ. Αυτό δεν μπορεί να το αρνηθεί κανείς. Μπορείτε να συγκρίνετε την παρουσία του, την προσωπικότητά του, την προγραμματική του εικόνα, με την εικόνα που είχε παρουσιαστεί για τα μέλη της 17N.

Στη συνέχεια, ο Α. Κούγιας αναφέρθηκε στην προσωπική διαδρομή του Κανά, από ένα μικρό νησί στην Αθήνα και έκανε μια εκτενή αναφορά στην κουλτούρα και την προσωπικότητα των ανθρώπων της Αριστεράς και ειδικά των αριστεριστών. Ακόμα και όταν έχουν γίνει μέλη του κοινοβουλίου, ακόμα και όταν έχουν γίνει στελέχη της διοίκησης ή εκδότες δεξιών εφημερίδων, οι άνθρωποι αυτοί ξεχωρίζουν. Εχει τη σημασία του αυτό αν γίνει σύγκριση με την Κυριακίδη και την εικόνα που δίνει από τις πρώτες ακόμα καταθέσεις της.

Αναφερόμενος στην πρώτη κατάθεση της Κυριακίδη, το Μάιο του 2002, σημείωσε: Είναι δυνατόν, λίγο μετά, το καλοκαίρι, ο τρομοκράτης Κανάς να υποδέχεται ως κοινοτάρχης Κιμώλου τον πρωθυπουργό της χώρας, χωρίς μέτρα φύλαξης; Ο κ. Διώτης τι έκανε; Η Αστυνομία τι έκανε; Μόλις δύο αστυνομικοί τον συνόδευαν εκεί που βρισκόταν ο κατασκευαστής των βομβών, το μέλος του κεντρικού συμβουλίου του ΕΛΑ, Κι αν έπιπαινε μια βόμβα; Τι θα έκανε ο κ. Διώτης, θα έσκιζε την κατάθεση της Κυριακίδη; Γ' αυτό και πρέπει κανείς να σταθεί κριτικά στην αρχή αυτής της υπόθεσης.

Η υπόθεση είναι γνωστή πριν από μήνες, οι τρομοκράτες είναι γνωστοί και ο τρομοκράτης συντρώγει με τον πρωθυπουργό και συζητά μαζί του τα προβλήματα του τόπου του οποίου αποτελεί τον πρώτο πολίτη. Η προανάκριση είναι μια διαδικασία ντροπής. Είναι ντροπή αυτά που έκαναν ο Διώτης και η ΕΛΑΣ και αυτή η ντροπή πρέπει να κα-

ταδειχτεί στην ελληνική κοινωνία. Δεν με νοιάζει αν είναι τρομοκράτες. Δεν με νοιάζει αν έβαζαν βόμβες. Αν αυτά είχαν συμβεί στον αδερφό μου, δεν θα μπορούσα να ησυχάσω.

Πληροφορήθηκα ότι η βάση της εισαγγελικής πρότασης ήταν η Κυριακίδη. Γνωρίζω χρόνια τους δυο εισαγγελείς της έδρας. Δεν έχω βρει ένα φεγγάδι στη διαδρομή τους. Γνωρίζω πως οξιλογούν τα αποδεικτικά μέσα, τους έχω ακούσει σε ποινικές δίκες, που αφορούν δολοφόνους, εμπόρους ναρκωτικών, πλαστογράφους. Γ' αυτό δεν μπορώ να το πιστέψω ότι έκαναν τέτοια πρόταση.

Στη συνέχεια, ο Α. Κούγιας αρχίζει να διαβάζει λέξη προς λέξη της προανακριτικές καταθέσεις της Κυριακίδηου στον Διώτη και στην Αντιτρομοκρατική, σχολιάζοντας και υποσημειώνοντας εκείνα που αποδεικνύουν ότι πρόκειται για κατασκευή και αποδίδοντας την ευθύνη στον Διώτη και την Αντιτρομοκρατική. Πάρει τα γεγονότα χρονολογικά, κατάθεση προς κατάθεση, ισχυρισμό προς ισχυρισμό, αντίφαση προς αντίφαση, παραλογισμό προς παραλογισμό, και ζητά από τους δικαστές να κρίνουν ελεύθερα το περιεχόμενο αυτών των καταθέσεων. Προγραμματικά, έτοις όπως διαβάζει τις καταθέσεις ο Κούγιας και με τα σχόλια που τις συνοδεύει, σχόλια που αναφέρονται ακόμα και στις κραυγαλέες γλωσσικές διαφορές από κατάθεση σε κατάθεση, φαίνεται καθαρά ότι είναι καταθέσεις προκατασκευασμένες. Ειδικά αυτή που δόθηκε στην Αντιτρομοκρατική και που φέρεται να ξεκινά στις 11 το βράδυ και που λογικά -όπως εύποροια επισημαίνει ο συνήγορος- θα πρέπει να διήρκεσε τουλάχιστον ένα δεκάρω! Ο Α. Κούγιας στέκεται ιδιαίτερα στην προεκλογική περίοδο που παρεμβάλλεται μεταξύ της κατάθεσης της Κυριακίδηου και της σύλληψης Κανά. Αυτή την περίοδο ο Κανάς εκλέγεται κοινοτάρχης Κιμώλου με τη στήριξη της ΝΔ και πηγαίνει στην προσωπική στήριξη πολλών βουλευτών, με προεξάρχοντα τον Καμμένο, γνωστό για τις εμμονές του ενάντια στον Α. Παπανδρέου και για τα βιβλία του για την τρομοκρατία. Αν μπορούσε να σας διηγηθεί ο Κανάς -λέει ο συνήγορος- τις παρέες του με τον κ. Καμμένο, τα ψώρια και τους αστακούς που κατανάλωσαν, τις παρέες του με άλλους βουλευτές και παράγοντες της κοινωνικής ζωής, στα κότερά τους ή έξω από αυτά, θα καταλαβαίνατε ότι δεν ήταν δυνατόν ο κ. Διώτης να αφήνει ελεύθερο τον τρομοκράτη να αλωνίζει. Στέκεται ακόμα στην προσωπικότητα της Κυριακίδηου σε σχέση με τους ανθρώπους της άκρας Αριστεράς.

Αφού έκανε φύλο και φτερό τις καταθέσεις Κυριακίδηου, ο Α. Κούγιας πέρασε στις θέσεις Κανά και ειδικά σ' αυτά που υποστηρίζει για τον Τσιγαρίδα. Υποστήριξε ότι αυτές είναι θέσεις του Κανά και όχι δικές του. Θέσεις που τον κατατρέχουν μετά τον εγκλεισμό του στη φυλακή. Δήλωσε ότι πληροφορήθηκε ότι ο Κανάς απολογήθηκε με γραπτό κείμενο και πως ο ίδιος δεν θα επέτρεπε ποτέ κάτιον τέτοιο. Σημείωσε ότι με το μένος που επιδεικνύει ο Κανάς κατά Τσιγαρίδα, ο Α. Κούγιας επιστράτευσε και το ψευτικό στοιχείο, ότι η κατάθεση Τσιγαρίδα μετά τη σύλληψή του δεν ήταν απολογία (κι ας είχε μόλις διαβάσει τον τίτλο: Εκθεση απολογίας κατηγορουμένου). Ο Τσιγαρίδας του υπενθύμισε αμέσως ότι πρόκειται για απολογία μετά τη σύλληψή του και τη μεταφορά του σιδηροδέσμου στην Ασφαλεία και ο Κούγιας αναγκάστηκε αμέσως να ζητήσει συγνώμη και να επικαλεστεί λάθος! Ήταν φανερή η προστάθειά του να συνταιρίσει την υπερασπιστική γραμμή που έχει χαράξει από την ημέρα της σύλληψης Κανά με τη στάση του Κανά σ' αυτή τη δεύτερη δίκη. Γ' αυτό και έκανε τόσες επειγόντες και επαναλαμβανει συνεχώς ότι αυτή δεν είναι η δική του άποψη και ότι βρίσκεται σε δύσκολη θέση. Γιατί η υπερασπιστική γραμμή που είχε

χρεωμένος να σεβαστεί την επιθυμία του πελάτη του και να μεταφέρει τις απόψεις του, κρατώντας τις προσωπικές του αποστάσεις απ' αυτές και λέγοντας στο τέλος την προσωπική του άποψη.

Ο Α. Κούγιας επανήλθε στους μάρτυρες κατηγορίας, συγκρίνοντας τις καταθέσεις Κυριακίδηου-Τόγκα, αλλά και αναλύοντας λογικά την κατάθεση Τόγκα. Και σε μια στιγμή πετάει τη μεγάλη αποκάλυψη. Γιατί η Αστυνομία δεν πήγε και στην Τενέδου 18, την οποία η Κυριακίδηου επίσης υπέδειξε ως χώρο που στο υπόγειο υπήρχε γιάφρακα του ΕΛΑ. Στην πολυκατοικία αυτή, αποκαλύπτει ο συνήγορος, έχει τρεις ρόρφους και ολόκληρο το υπόγειο ο Γιώργος Οικονομίδης, ο γνωστός κονφεραντέ και ηθοποιός που συνεργάστηκε με τη χούντα. Ολόκληρο το υπόγειο ήταν η κατοικία της κόρης του Μαριαλένας Οικονομίδη. Γ' αυτό δεν μπορεί να θερέψω να συνδέω την προσέτα που να να συνδέει τον Κανά με τις επιμέρους πράξεις. Ούτε ως αυτούργο, ούτε ως συνεργό, ούτε ως ηθοκό αυτούργο. Τι μένει; Μένει η πράξη της συμμετοχής. Εκεί πιο είναι το πώς θα αξιολογήσετε την κατάθεση της Κυριακίδηου. Τι είναι ο Κανάς τελικά; Μπορώ να αποκλείσω ότι είναι μέλος του ΕΛΑ; Οχι. Ο μόνος για τον οποίο μπορώ με βέβαιοτητα να πω ότι είναι μέλος του ΕΛΑ είναι ο κ. Τσιγαρίδας. Για κανένα άλλο. Αποτελεί στοιχείο το ότι επιστρέψει την Αντιπληροφόρηση; Ακόμα και αν αληθεύει αυτό που λέει ο Βεντούρης, δεν μπορούμε να οδηγηθούμε σε τέτοιο συμπέρασμα, διότι θα πρέπει να δεχτούμε το ίδιο για πάνω από 1000 Ελλήνες που σήμερα βρίσκονται σε προβεβλημένες θέσεις. Είμαι βέβαιος -κατέληξε- ότι όποια επιλογή κι αν κάνετε δεν μπορεί να είστε βέβαιοι. Αυτό για μένα είναι το θεμέλιο για την απαλλαγή του κ. Κανά. Εκείσε χωρίς να προτείνει τίποτα, γιατί -όπως είπε- πιστεύει πως αυτό το δικαστήριο θα εκδώσει μια δίκαιη απόφαση.

ακολουθήσει στην προηγούμενη δίκη αξιοποιούσε υπερασπιστικά για τον Κανά την ανάληψη ευθύνης από τον Τσιγαρίδα. Μάλιστα, στην προηγούμενη δίκη, ο Κούγιας είχε κάνει έναν ύμνο στον Τσιγαρίδα, για να καταλήξει στο συμ

γητικό του υπόμνημα στον ειδικό εφέτη ανακριτή. Από κει και πέρα, η ενοχή των τεσσάρων κατηγορούμενων βασίστηκε σε μια νομικά απαράδεκτη συνεπαγώγη. Κρίθηκε ότι αφού υπήρξαν μέλη του ΕΛΑ ευθύνονται ως απλοί συνεργοί για όλες τις πράξεις, λόγω ψυχικής συνδρομής. Εποιητική ήταν η αρχή της εξαπομίκευσης της πράξης και εισήχθη έμεσα στη νομολογία η αρχή της συλογικής ευθύνης.

Αν για τον Μ. Κασίμη η απόφραση ήταν εξ αντικειμένου προδιαγεγραμμένη, λόγω ουσιαστικού δεδικασμένου από την αθώωσή του στην προηγούμενη δίκη, μήπως για τον ίδιο λόγο ήταν αντικειμενικά προδιαγεγραμμένη και για τους υπόλοιπους τέσσερις κατηγορούμενους; Η Α. Ζορμπαλά αναφέρθηκε στην προδικαστική απόφραση του δικαστήριου, που θεώρησε τη συμμετοχή ως περίσταση του αδικήματος της έκρηξης. Ομως, το αδίκημα της συμμετοχής είναι αυτοτελές αδίκημα και δεν μπορεί να θεωρείται ως περίσταση σε ένα άλλο αδίκημα. Η θεσπιση του ν. 2928/2001, του αποκαλούμενου τρομονόμου, ανέτρεψε όλα τα δεδομένα του ευρωπαϊκού νομικού πολιτισμού και συνάντησε λαϊκές αντιδράσεις και αντιδράσεις του νομικού και επιστημονικού κόσμου. Ψηφίστηκε μόνο από 12 βουλευτές, εκ των οποίων μόνο ένας, ο εισηγητής, του κυβερνώντος κόμματος. Η συνήγορος θύμισε τα ονόματα των καθηγητών και νομικών που αποχώρησαν από τη νομοπαρασκευαστική επιπροπή, επειδή δεν θέλησαν να συνδέσουν το όνομά τους με μια συνταγματική εκτροπή, με μια έκτακτη νομοθεσία. Αναφέρθηκε επίσης στον καθηγητή Κ. Μπέτη, που χαρακτήρισε το νόμο ως δείγμα υποτέλειας και κάλεσε σε μη εφαρμογή του.

Πέρα απ' αυτά, η συγκεκριμένη διάταξη σημαντική εξ ορισμού, δεν θα έπρεπε να αντιμετωπιστεί ως περίσταση ενός άλλου αδικήματος. Για τους λόγους αυτούς, η υπεράσπιση Κασίμη δεν συμμετέχει σε καμιά φάση της διαδικασίας που σχετίζονται με το αδίκημα της συμμετοχής.

Αναφερόμενη στον Χρ. Τσιγαρίδα, η Α. Ζορμπαλά είπε πως δεν γνωρίζει τα κίνητρά του και γ' αυτό δεν μπορεί να τα κρίνει. Ειδε, όμως, και αξιολόγησε τη στάση του, την οποία χαρακτήρισε απόλυτα εναρμονισμένη με τις παραδόσεις του κομμουνιστικού κινήματος, με το ήθος εκείνων των αγωνιστών που διέφευγε ο κοιλούς αναλόγων με τιμή και αξιοπρέπεια, σαν πελικάρια -όπως είπε ο μάρτυρας Φοίβος Ιωαννίδης- την πολιτική ευθύνη της δράσης τους.

Αντίθετα, προκαλεί ανωτριχίλα και θέτει μπροστά σε κάθε λειτουργό της Δικαιοσύνης το ερώτημα «τι είδους δικαιοσύνη θέλουμε;», η παρουσία μαρτύρων σαν κι αυτούς που εμφανίστηκαν στο δικαστήριο, αναγνωρίζοντας ανθρώπους που είχαν δει για ελάχιστα δευτερόλεπτα πριν από 20 χρόνια. Θύμα τέτοιων μαρτύρων είναι ο Κ. Αγαπίου, που πληρώνει το αντιστασιακό του παρελθόν και το αισθητικό του χαρακτήρα του και η Ειρ. Αθανασάκη, που πληρώνει την αξιοπρέπειά της. «Γυναίκα δηλητήριο» χαρακτήρισε η συνήγορος την Σ. Κυριακίδην, που απεμπόλησε ακόμα και την ιδιότητα της γυναικίας, καταδικάζοντας όχι μόνο τον τέως σύζυγο της, αλλά και τον εαυτό της και το παΐδι της. Δικαιολογώντας την άποψη που εξέφερε και αντικρούοντας τους ισχυρισμούς των εισαγγελέων, η συνήγορος κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η Κυριακίδη δεν ήταν και δεν μπορούσε να είναι μέλος του ΕΛΑ. Οχι μόνο γιατί το είπε ο Τσιγαρίδας αλλά γιατί δεν διαθέτει το ελάχιστο που θα μπορούσε να την εντάξει ευρύτερα στο χώρο της Αριστεράς. Άλλωστε, αυτά που περιγράφει αναφέρονται μόνο στους κα-

πηγορούμενους και σε νεκρούς, τον Χρ. Κασίμη και τον Χρ. Τσουτσουβή.

Αφού αναφέρθηκε και στα άλλα αποδεικτικά μέσα (μάρτυρες, αποτυπώματα κ.λπ.), έκλεισε με το τυπικό (εκ των πραγμάτων) αίτημα της αιθώσωσης του Μ. Κασίμη.

■ 63η συνεδρίαση Τετάρτη, 22.6.05

Ο κύκλος των αγορεύσεων των συνηγόρων έκλεισε με τους υπερασπιστές του Γιάννη Σερίφη. Η Δάρενη Βαγιανού, που πήρε πρώτη το λόγο, αναφέρθηκε αρχικά στο ιστορικό αυτής της δίκης. Στο πώς έφτασαν οι τέσσερις πρώτοι κατηγορούμενοι, πτως προστέθηκε στη συνέχεια ο Μ. Κασίμης και στο τέλος ο Γ. Σερίφης, ο οποίος είναι μια γνωστή φιγούρα, ταξιδιώτης συνδικαλιστής, με δημόσια πολιτική παρουσία, δικασμένος το 1978 στην υπόθεση AEG, που πρώτη μεγάλη υπόθεση σκευωρίας στη μεταπολιτευτική Ελλάδα, κατηγορήθηκε το 2002 ως μέλος της 17N, δικάστηκε, αιθώσθηκε αρχικά στη συνέχεια ο Μ. Κασίμης και στο τέλος ο Γ. Σερίφης, ο οποίος είναι μια γνωστή φιγούρα, ταξιδιώτης συνδικαλιστής, με δημόσια πολιτική παρουσία, δικασμένος το 1978 στην υπόθεση AEG, που πρώτη μεγάλη υπόθεση σκευωρίας στη μεταπολιτευτική Ελλάδα, κατηγορήθηκε το 2002 ως μέλος της 17N, δικάστηκε, αιθώσθηκε αρχικά στη συνέχεια ο Μ. Κασίμης και στο τέλος ο Γ. Σερίφης, ο οποίος είναι μια γνωστή φιγούρα, ταξιδιώτης συνδικαλιστής, με δημόσια πολιτική παρουσία, δικασμένος το 1978 στην υπόθεση AEG, που πρώτη μεγάλη υπόθεση σκευωρίας στη μεταπολιτευτική Ελλάδα, κατηγορήθηκε το 2002 ως μέλος της 17N, δικάστηκε, αιθώσθηκε αρχικά στη συνέχεια ο Μ. Κασίμης και στο τέλος ο Γ. Σερίφης, ο οποίος είναι μια γνωστή φιγούρα, ταξιδιώτης συνδικαλιστής, με δημόσια πολιτική παρουσία, δικασμένος το 1978 στην υπόθεση AEG, που πρώτη μεγάλη υπόθεση σκευωρίας στη μεταπολιτευτική Ελλάδα, κατηγορήθηκε το 2002 ως μέλος της 17N, δικάστηκε, αιθώσθηκε αρχικά στη συνέχεια ο Μ. Κασίμης και στο τέλος ο Γ. Σερίφης, ο οποίος είναι μια γνωστή φιγούρα, ταξιδιώτης συνδικαλιστής, με δημόσια πολιτική παρουσία, δικασμένος το 1978 στην υπόθεση AEG, που πρώτη μεγάλη υπόθεση σκευωρίας στη μεταπολιτευτική Ελλάδα, κατηγορήθηκε το 2002 ως μέλος της 17N, δικάστηκε, αιθώσθηκε αρχικά στη συνέχεια ο Μ. Κασίμης και στο τέλος ο Γ. Σερίφης, ο οποίος είναι μια γνωστή φιγούρα, ταξιδιώτης συνδικαλιστής, με δημόσια πολιτική παρουσία, δικασμένος το 1978 στην υπόθεση AEG, που πρώτη μεγάλη υπόθεση σκευωρίας στη μεταπολιτευτική Ελλάδα, κατηγορήθηκε το 2002 ως μέλος της 17N, δικάστηκε, αιθώσθηκε αρχικά στη συνέχεια ο Μ. Κασίμης και στο τέλος ο Γ. Σερίφης, ο οποίος είναι μια γνωστή φιγούρα, ταξιδιώτης συνδικαλιστής, με δημόσια πολιτική παρουσία, δικασμένος το 1978 στην υπόθεση AEG, που πρώτη μεγάλη υπόθεση σκευωρίας στη μεταπολιτευτική Ελλάδα, κατηγορήθηκε το 2002 ως μέλος της 17N, δικάστηκε, αιθώσθηκε αρχικά στη συνέχεια ο Μ. Κασίμης και στο τέλος ο Γ. Σερίφης, ο οποίος είναι μια γνωστή φιγούρα, ταξιδιώτης συνδικαλιστής, με δημόσια πολιτική παρουσία, δικασμένος το 1978 στην υπόθεση AEG, που πρώτη μεγάλη υπόθεση σκευωρίας στη μεταπολιτευτική Ελλάδα, κατηγορήθηκε το 2002 ως μέλος της 17N, δικάστηκε, αιθώσθηκε αρχικά στη συνέχεια ο Μ. Κασίμης και στο τέλος ο Γ. Σερίφης, ο οποίος είναι μια γνωστή φιγούρα, ταξιδιώτης συνδικαλιστής, με δημόσια πολιτική παρουσία, δικασμένος το 1978 στην υπόθεση AEG, που πρώτη μεγάλη υπόθεση σκευωρίας στη μεταπολιτευτική Ελλάδα, κατηγορήθηκε το 2002 ως μέλος της 17N, δικάστηκε, αιθώσθηκε αρχικά στη συνέχεια ο Μ. Κασίμης και στο τέλος ο Γ. Σερίφης, ο οποίος είναι μια γνωστή φιγούρα, ταξιδιώτης συνδικαλιστής, με δημόσια πολιτική παρουσία, δικασμένος το 1978 στην υπόθεση AEG, που πρώτη μεγάλη υπόθεση σκευωρίας στη μεταπολιτευτική Ελλάδα, κατηγορήθηκε το 2002 ως μέλος της 17N, δικάστηκε, αιθώσθηκε αρχικά στη συνέχεια ο Μ. Κασίμης και στο τέλος ο Γ. Σερίφης, ο οποίος είναι μια γνωστή φιγούρα, ταξιδιώτης συνδικαλιστής, με δημόσια πολιτική παρουσία, δικασμένος το 1978 στην υπόθεση AEG, που πρώτη μεγάλη υπόθεση σκευωρίας στη μεταπολιτευτική Ελλάδα, κατηγορήθηκε το 2002 ως μέλος της 17N, δικάστηκε, αιθώσθηκε αρχικά στη συνέχεια ο Μ. Κασίμης και στο τέλος ο Γ. Σερίφης, ο οποίος είναι μια γνωστή φιγούρα, ταξιδιώτης συνδικαλιστής, με δημόσια πολιτική παρουσία, δικασμένος το 1978 στην υπόθεση AEG, που πρώτη μεγάλη υπόθεση σκευωρίας στη μεταπολιτευτική Ελλάδα, κατηγορήθηκε το 2002 ως μέλος της 17N, δικάστηκε, αιθώσθηκε αρχικά στη συνέχεια ο Μ. Κασίμης και στο τέλος ο Γ. Σερίφης, ο οποίος είναι μια γνωστή φιγούρα, ταξιδιώτης συνδικαλιστής, με δημόσια πολιτική παρουσία, δικασμένος το 1978 στην υπόθεση AEG, που πρώτη μεγάλη υπόθεση σκευωρίας στη μεταπολιτευτική Ελλάδα, κατηγορήθηκε το 2002 ως μέλος της 17N, δικάστηκε, αιθώσθηκε αρχικά στη συνέχεια ο Μ. Κασίμης και στο τέλος ο Γ. Σερίφης, ο οποίος είναι μια γνωστή φιγούρα, ταξιδιώτης συνδικαλιστής, με δημόσια πολιτική παρουσία, δικασμένος το 1978 στην υπόθεση AEG, που πρώτη μεγάλη υπόθεση σκευωρίας στη μεταπολιτευτική Ελλάδα, κατηγορήθηκε το 2002 ως μέλος της 17N, δικάστηκε, αιθώσθηκε αρχικά στη συνέχεια ο Μ. Κασίμης και στο τέλος ο Γ. Σερίφης, ο οποίος είναι μια γνωστή φιγούρα, ταξιδιώτης συνδικαλιστής, με δημόσια πολιτική παρουσία, δικασμένος το 1978 στην υπόθεση AEG, που πρώτη μεγάλη υπόθεση σκευωρίας στη μεταπολιτευτική Ελλάδα, κατηγορήθηκε το 2002 ως μέλος της 17N, δικάστηκε, αιθώσθηκε αρχικά στη συνέχεια ο Μ. Κασίμης και στο τέλος ο Γ. Σερίφης, ο οποίος είναι μια γνωστή φιγούρα, ταξιδιώτης σ

ΑΠΟ ΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΠΡΟΣ ΟΛΟ ΤΟ ΔΑΣΟΣ

* "Κάηκε κι ένα σχολείο που 'ταν παρδεναγωγείο.

Κάηκε και η EPT 3 γιατί είπε μαλακία"

(δίστιχο παλαιού ρεμπέτικου άσθματος που εξεπληρώθη)

* "Κάηκε κι ο εισαγγελέας, ο ρουφιάνος της παρέας"

(ακόλουθο δύστυχο δίστιχο του ιδίου άσθματος που μένει ανεκπλήρωτο)

* Η αμαρτωλή ιστορία με την "Μακεδονία" συνεχίζεται. Μετά την παλαιότερη περιπέτεια με την Κατερίνα Βελλίδου (τι να λέμε τώρα), η ιστορική εφημερίδα που κοντεύει έναν αιώνα ζωής, δείχνει και πάλι πιως πάσχει βαδιά από νόσο ανίστη.

* Πέρασε και το τρίμερο του Αγίου Πνεύματος κι επανήλθαμε στην καθημερινότητα του Αγίου Οινοπνεύματος. Ανήμερα, ανήμεροι. Ρευμόντοι κι ονειρευόμενοι γαλανά καλοκαίρια, αφού το "άτιμο κόκκινο" (Κατερίνούλα Γώγου) το δικό μας αργεί.

* Βαφτίσια είχαμε στην Κέα (αυτό το Κέα δα μπορούσε να είναι αρχικά: Κέντρο Εκδηλώσεων Αμερικανοπαγάλων). Ο Alexis Papahellas βάφτισε το παιδί του, αλλά ο ανταποκριτής μας της κοσμικής στήλης έχει παραιτηθεί από τα εγκόσμια κι έτσι δεν έχουμε ρεπορτάζ. Στη δέση του δα σας μεταδώσουμε ένα ντοκιμαντέρ για τα ομιλούντα αποδημητικά πηγά.

* Είπα για Αμερική (συγγάνωμη που μιλάω έτσι) και δυμήδηκα: Ή εκεί αρχειποσκοπή βγάζει στο σφυρί (άνευ δρεπάνου) το φτωχικό που έμενε ο μακαριστός CIAκωβος. Μόνο 3-4 εκατομμύρια δολάρια. Σπεύσατε.

* Δηλαδή αυτή η ίερεια του γλίφτινγκ, η Καρδερίνα Πιπακώστα τα ξέρει όλα πια και ξημεροβραδιάζεται στα παραδύρια; Τρομάζει και τα παιδά μας, μη χέσω.

* Τι έγινε κυρ Κώστα Παπαϊωάννου; Το "Ποντίκι" δεν δεχόταν κρατικές διαφημίσεις κι το είχε σημαία του. Μόλις αφίχθησαν οι καινούργιοι, να 'σου η ολοσέλιδη καταχώριση του Υπουργείου Κατουριστικής Υπανάπτυξης και του ΕΟΤ με τον ταρίφα πρώτη μούρη. Τι τρέχει;

* Με ιδιάίτερη συγκίνηση κι αλλεπάλληλα κύματα ρίγους στο υπογάστριο, πληροφορδήκαμε για την εορτή της 13ης Αυγούστου (που 'ναι και παχές οι μύγες). Θα εορτάσουμε τα πρώτα γενέδλια από την έναρξη της ολυμπιάδας μας που κι αν έτσουξε λίγο, μας έκανε όλους εθνικά υπερήφανους. Guest star δα είναι η Ελένα Παπαριζού. Και γαμώ τους πολιτισμούς Τατούλη 'μ!

* Δήλωση της άλλης εύμορφης Ελενας, αυτής του κυνουριού, της Κουντουρά ντε: "Καταφέρατε να μας παράδωσετε το πιο φτωχό κι διεφθαρμένο κράτος στην Ευρώπη. Και τα σπασμένα τα πληρώνει τώρα ο λαός". Πώς το έλεγε ο Τζιμάκος; "Βρε άντε να τινάξεις καμιά ελιά κυρά μου".

* Δηλώσεων συνέχεια από τον υπουργό δημόσιας αποχής: "Η εποχή του συνδικαλιστή με την τραγιάσκα και την εφημερίδα στην κωλότσεπη ανήκει πλέον στο παρελθόν". Τα αυτά και δι' υμάς (ως παραπάνω).

* Η μάχη κατά των κινέζικων προϊόντων που προβληματίζουν τον ευρωπαϊκό καπιταλισμό συνεχίζεται. Ο εξέχων σύμβουλος διεθνών επιχειρήσεων Λέο Λάμπερτ, παραδέχτηκε ότι τα κινέζικα προϊόντα πωλούνται σε πολύ χαμηλότερες τιμές από τις δικές μας, ενώ είναι μύδος το ότι η ποιότητά τους είναι χαμηλή. Και συνέστησε στους έλληνες καπιταλιστές να διεισδύσουν εμπορικά στην Κίνα, δημιουργώντας αρχικά εκεί ελληνοκινέζικο επιμελητήριο. Δεν δα μπω σε λεπτομέρειες κι ερμηνείες. Άλλα μου ήρθε μια τρελή σκέψη: Εκείνος ο έλληνας μπάτλερ των καπιταλιστών με τις ελιές στη μούρη (που έγιναν πλακέ από τις πόρτες που έφαγε εσχάτως) ψάχνει ακόμα δουλειά;

* Μπούλη, γιατί δεν ήρθες ο ίδιος, δεν σ' αφήνει η μαμά σου τόσο μακριά; Κι αυτός ο διασκεδαστικά ήλιθιος που έστειλες, με τι κριτήρια επελέγη; Φιλάκια εις αμφοτέρους, απωγωγή.

* "Μέτρα τις μέρες που σου μένουν. Υπάρχει πάντα κάποια φυλακή απ' όπου δέλεις να ελευθερωθείς" ("Η ποίηση κινδυνεύει" – Καρλ Βένμπεργκ).

Κοκκινοσκουφίτσα

KONTRA

Περί εμπιστοσύνης και κέρδους

«Η εμπιστοσύνη των καταναλωτών αποτελεί τον ακρογωνιαίο λίθο μιας ανταγωνιστικής οικονομίας». Ζητούμενο, λοιπόν, δεν είναι η ασφάλεια των τροφίμων, αλλά η αποκατάσταση της εμπιστοσύνης των καταναλωτών, με στόχο αυτοί να συνεχίσουν να αγοράζουν τα προϊόντα που τους πουλάνε. Η ΕΕ έχει την αρνητική εμπειρία της περιόδου που βρισκόταν σε έξαρση το σκάνδαλο των τρελών αγελάδων και είχε πέσει κατακόρυφα η κατανάλωση βοδινού κρέατος. Για να αποφύγουν, λοιπόν, αυτές τις αναταράξεις στην αγορά, στην οποίαν μηχανισμούς όπως η ΕΑΑΤ, καλλιεργώντας την ψευδαίσθηση ότι δήθεν το σύστημα κάνει αυτηρούς ελέγχους.

μων και κατ' επέκταση των καταναλωτών σε ολόκληρη την Ευρώπη».

Για το τελευταίο μιλάει η πείρα και δεν έχουμε ανάγκη άλλων μαρτύρων. Τα διατροφικά σκάνδαλα που έσπουν το ένα μετά το άλλο, έτσι που να μπορούμε χωρίς υπερβολή να μιλάμε για ένα διαρκές διατροφικό σκάνδαλο που αποκαλύπτεται με τη μορφή διαδοχικών επεισοδίων. Μια οικονομία που λειτουργεί με μοναδικό κριτήριο την αποκόμιση του μέγιστου να είναι βέβαιοι ότι χρησιμοποιούνται έγκυρες και ανεξάρτητες επιστημονικές συμβουλές για να εξασφαλιστεί το υψηλότερο επίπεδο προστασίας σε θέματα ασφάλειας των τροφί-

στολές; Μήπως ο φόβος των νομικών κυρώσεων τους καθιστά προσεκτικούς;

Εδώ καρχάζουμε. Δεκάδες φορές έχουμε δειξει σε ρεπορτάζ μας, αναφερόμενοι στους χειρισμούς των κρατικών και των κοινωνικών υπηρεσιών, ότι η απειλή νομικών κυρώσεων είναι κυριολεκτικά για γέλια. Άλλωστε, όλο το σύστημα στηρίζεται στον... αυτοελεγχο των επιχειρήσεων, όποτε δεν χρειάζεται να πούμε τίποτ' άλλο. Εχει σημασία, όμως, η αρχική αποστροφή Μπαρόζο, γιατί χωρίς να το επιδιώκει μας αποκαλύπτει την ουσία της λειτουργίας των μηχανισμών ελέγχου: «Η εμπιστοσύνη των καταναλωτών αποτελεί τον ακρο-

Η «δημοκρατική» Τουρκία δολοφονεί

17 αγωνιστές, μελη του «Λαϊκού Απελευθερωτικού Στρατού» (τμήματος του Μαοϊκού Κομμουνιστικού Κόμματος -MKP- της Τουρκίας, δολοφονήθηκαν εν ψυχρώ από τον τουρκικό στρατό, σε επιχειρήσεις που έγιναν στις 17-18 Ιούνη. Περικυκλώθηκαν από χερσαίες δυνάμεις σε ορεινή περιοχή του Ντέροιμ (προπύργιον της Κουρδικής Αριστεράς) και βομβαρδίστηκαν ανελέητα από αεροπλάνα.

Ιδιαίτερες πληροφορίες για τη μορφή της σύγκρουσης δεν υπάρχουν, γιατί κανές από τους αγωνιστές δεν έφρυγε. Το τουρκικό κράτος ανακοίνωσε πως σκοτώθηκαν 17 (τα σώματά τους βρέθηκαν κυριολεκτικά διαμελισμένα) και τραυματίστηκαν 3 οι οποίοι και συνελήφθησαν.

Η εφημερίδα «Επαναστατική Δημοκρατία», όργανο του MKP, έδωσε στη δημοσιότητα τα ονόματα των τριών συλληφθέντων τραυματιών δεν έχουν δοθεί στη δημοσιότητα, παρά τις προσπάθειες συγγενών και δικηγόρων τους, και όπως γράφει η εφημερίδα «καυτό σημαίνει τον χωρίς όρια βασανισμό τους, έως και την πιθανή δολοφονία τους». Περισσότερες πληροφορίες δεν δίνει και η εφημερίδα, γιατί οι επιχειρήσεις του στρατού συνεχίζονται από ξηράς και αέρα, ενώ ο λαός της περιοχής βρισκόταν υπό αποκλεισμό και δεχόταν μεγάλη πίεση. Εμείς συμπληρώνουμε ότι επιχειρήσεις γίνονται τις τελευταίες μέρες και σε άλλες περιοχές του Κουρδιστάν, με δυνάμεις του PKK, ενώ η Αστυνομία χτύπησε άγρια και πολιτικές διαδηλώσεις, με αποτέλεσμα ήδη ένα νεκρό.

Ολα αυτά, βέβαια, ουδόλως απασχολούν τη «δημοκρατική» Δύση. Γι' αυτή το πρόβλημα της δημοκρατίας στην Τουρκία έχει λυθεί με την εκλογή του Ερντογάν. Το παζάρι για την ένταξη στην ΕΕ έχει άλλο περιεχόμενο, ξένο προς οπιδήποτε το λαϊκό.

Οι απαγορευμένες (καθότι καρκινογόνες) χρωστικές Sudan I και IV ανιχνεύτηκαν σε δύο μπαχαρικά της εταιρίας «Γιώτης» (πρόκειται για τη γνωστή σειρά καρυκευμάτων Captain's). Η ανακάλυψη έγινε στην Ουγγαρία και η εταιρία έσπευσε να ανακοινώσει ότι τα συγκεκριμένα μπαχαρικά κυκλοφορούσαν μόνο στην Ουγγαρία και όχι στην Ελλάδα!

Σας θυμίζει τίποτα αυτό; Εμάς μας θυμίζει τις καρκινογόνες μαρμελάδες που υποτίθεται ότι κυκλοφορούσαν μόνο στην Τσεχία και, φυσικά, αποδείχτηκε ότι κυκλοφορούσαν και στην Ελλάδα. Μας θυμίζει ακόμα τη σάλτσα «Γούστερ» που ανακαλύφτηκε επίσης να περιέχει το απαγορευμένο Sudan.

Ρωτάμε: Γιατί η εταιρία εξακολουθεί να χρησιμοποιεί καρκινογόνες χρωστικές; Τί σκατά έλεγχο κάνει ο περιβόλτης ΕΦΕΤ; Πού πάει η περιβόλτη κοινωνική αλληλεγγύη, όταν βγαίνουν εταιρίες και λένε ότι, ναι, χρησιμοποιούμε απαγορευμένες ουσίες αλλά μόνο για προϊόντα που εξάγουμε σε άλλ

■ ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Το Νηπιαγωγείο αναπόσπαστο τμήμα της εκπαιδευτικής διαδικασίας, που κουβαλά όλες τις ανημπόριες και τα αδιέξοδα του σχολείου στον καπιταλισμό

Τις μέρες αυτές (23-25 Ιουνίου) πραγματοποιείται στην Αθήνα η 74η Γενική Συνέλευση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας της ΔΟΕ. Η συνέλευση, φέτος θα «βγάλει» και το νέο ΔΣ της Ομοσπονδίας, γ' αυτό, όπως είναι ανοιμένο, το παχνίδι θα παπατεί κυρίως στους διαδρόμους και τα παζάρια, παρά μέσα στην αίθουσα των συζητήσεων. Άλλωστε οι πραγματικές αναζητήσεις, οι προβληματισμοί, οι ουσιαστικές αντιπαραθέσεις, είναι χρόνια τώρα ειδη υπό εξακρόνιση στα συνέδρια αυτά της γραφειοκρατίας. Προέχουν οι λεονταρισμοί για μικροκομματική κατανάλωση και η προσμέτρηση των «κουκιών» για τις ψηφοφορίες και την ανάδειξη στα πόστα.

Φέτος, στο συνέδριο της γραφειοκρατίας θα μπει στην κλίνη του Προκρουστού (σ. τίποτε καλό για την εκπαίδευση δε βγαίνει σ' αυτά τα συνέδρια) το παραμελημένο παιδί της εκπαιδευτικής διαδικασίας, η Προσχολική Εκπαίδευση.

Με αφορμή «παλιές συνταγές», που ξαναβγήκαν στο προσκήνιο, τόσο από την πλευρά των παρατάξεων των δυο μεγάλων κομμάτων εξουσίας (ΠΑΣΚ, ΔΑΚΕ), δύο και από την πλευρά της ΕΣΑΚ-ΔΕΕ (πρόσκειται στο «Κ''ΚΕ», συνταγές που έχουν κοινό παρονομαστή (σα. λέγεται «κοινωνικός ρόλος» του Νηπιαγωγείου) και τραβούν το χαλί κάτω από τα πόδια του Νηπιαγωγείου, τοποποιώντας ευθέως τον εκπαιδευτικό του ρόλο, δημοσιεύουμε σήμερα το πρώτο μέρος της σχετικής ανάλυσης-πρότασης της ΑΥΤΟΝΟΜΗΣ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ από το Περιστέρι. Στο επόμενο φύλλο θα δημοσιεύσουμε το δεύτερο μέρος.

Εισαγωγικό σημείωμα

Η άρνηση επί 30 περίπου χρόνια της καθιέρωσης της υποχρεωτικότητας στην προσχολική εκπαίδευση, από όλες τις κυβερνήσεις, η αντιμετώπιση του Νηπιαγωγείου ως αποτύπων της εκπαιδευτικής διαδικασίας, η εμπλοκή κατά καιρούς του ρόλου του Νηπιαγωγού με τον ρόλο όλων ειδικοτήτων, που απασχολούνται κυρίως στους παιδικούς σταθμούς, η ίδια η αισάρεια του νόμου 1566 (άρθρο 3, παράγραφος 2 και παράγραφος 9β) και τέλος η γνωστή πρωτοβουλία του Γ. Παπανδρέου, τότε υπουργού της Παιδείας, να μεταφέρει τα Νηπιαγωγεία στους Δήμους, με τους νόμους 2218 και 2240 για την αποκέντρωση (πρωτοβουλία που ακυρώθηκε στην πράξη από ένα μαζικότατο, μαχητικό κίνημα βάσης νηπιαγωγών-δασκάλων), δημιούργησαν, όπως είναι φυσικό, ένα θολό τοπίο για το μέλει γενέσθαι της προσχολικής εκπαίδευσης.

Η σκότωμη αυτή παρατεινόμενη ασάφεια ρόλων και σκοπών στο Νηπιαγωγείο, ήταν για τους κυβερνώντες το πλέον ευδόκιμο κλίμα για να εισάγουν, μέσω του Νηπιαγωγείου, σημαντικό μέρος των αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων, που επιχειρούν τελευταία στη μορφή του σχολείου (Ολόμερο, καταστροτήγηση της πρωινής βάρδιδιας, κυλιόμενο ωράριο εκπαιδευτικών, ιδιωτικοποίηση κομματιών της σχολικής ζωής με την οικονομική συμμετοχή των γονιών).

Είναι γεγονός, ότι η πρωτοβάθμια εκπαίδευση -και εδώ αναφερόμαστε στη ζωντανή εκπαίδευση, στους εκπαιδευτικούς της τάξης- ουδέποτε αμφισβήτησε τον εκπαιδευτικό ρόλο του Νηπιαγωγείου και ότι αυτό αποτελεί κομμάτι απ' τον κορμό της. Άλλωστε η παρουσία Νηπιαγωγείων στα σχολικά συγκροτήματα των Δημοτικών, διατηρεί πάντα ζωντανή την αμφιδρομη σχέση Νηπιαγωγείων-Δημοτικών και υπενθυμίζει σ' όλους (παιδιά, γονείς, εκπαιδευτικούς) τη συνέχεια από τη μια στην άλλη μορφή της πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης.

Είναι δε πανθομολογιμενη η τεράστια βοήθεια που παίρνουν τα παιδιά του Δημοτικού, που παρακολούθησαν πρώτα Νηπιαγωγείο (εξ ου και η απαί-

τηση για δίχρονη προσχολική εκπαίδευση).

Αντίθετα, η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, υπονόμευσε όλα αυτά τα χρόνια το Νηπιαγωγείο, είτε αποφεύγοντας να διεκδικήσει δυναμικά τα συμφέροντά του, την ίδια του την υπόσταση, είτε κανοντας υπονομευτικές για το ρόλο του προτάσεις προς το υπουργείο Παιδείας (όπως πχ. να διορίζονται στους παιδικούς σταθμούς νηπιαγωγοί από την τότε επετηριδια διορισμών) ή στηρίζοντας τα λεγόμενα «παιδικά κέντρα», είτε σωπώντας (όπως με την περίφημη αποκέντρωση).

Μπουρλότο, όμως, στα θεμέλια του Νηπιαγωγείου, βάζουν και οι προτάσεις της ΕΣΑΚ-ΔΕΕ.

Προτάσεις που έχουν παρελθόν και παρόν, αφού η συνδικαλιστική αυτή παράταξη υπήρξε από πολιάρηθρος υποστηρικτής των «παιδικών κέντρων» (σα. προπομπός του Ολοήμερου σχολείου) και τις οποίες επανέφερε τώρα, με αφορμή τη συζήτηση στην 74η Γενική Συνέλευση της ΔΟΕ, βεβαίως πολύ πιο αναλυτικές. Εξ ου και αποκαλύφθηκε όλο το μέγεθος της σύγχυσης, των αντιδραστικών επιλογών και τελικά της λογικής της ενσωμάτωσης στο σύστημα.

Επειδή δε, η πρόταση της ΕΣΑΚ-ΔΕΕ, θα επιχειρήσει να παρουσιαστεί σαν η «αριστερή» πλατφόρμα μέσα στους εκπαιδευτικούς και στο συνέδριο και επειδή θα λειτουργήσει σαν άλλοθι και δεκανίκη της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας της ΔΟΕ (σα. είμαστε βέβαιοι γ' αυτό) στις αντιεκπαιδευτικές επιλογές της, θα την αναλύσουμε διεξοδικά στο τέλος της πρότασής μας.

<> Αναπνέει >> το σύστημα χωρίς το σχολείο:

Είναι σκόπιμο, όταν αναφερόμαστε στην εκπαίδευση, σ' οποιαδήποτε βαθμίδα της, να υπογραμμίζουμε ως πρελούντιο την κατεύθυνση, που σαν κόκκινη κλωστή διαπερνά όλη τη λογική μας.

Τι είναι, λοιπόν, το σχολείο; Μπορεί να υπάρξει ένα σχολείο, έτσι όπως το ονειρεύομαστε, για όλα τα παιδιά του λαού, που θα μορφώνει ολόπλευρα πρωταρικότητες, κάνοντάς τες κοινωνών της συσσωρευμένης γνώσης και του πολι-

τισμού της ανθρωπότητας, που θα αναδεικνύει τις πολύπλευρες κλίσεις και τα χαρίσματά τους, στο πλαίσιο μιας ανταγωνιστικής κοινωνίας με εκμεταλλευτές και εκμεταλλευόμενους; Κοντολογίς μπορεί να υπάρξει σχολείο έξω απ' την πολιτική ή μήπως όποιος ισχυρίζεται κάτι τέτοιο είναι το λιγότερο αφελής αν μη τι άλλο ψεύτης και υποκρίτης;

Το σχολείο στον καπιταλισμό είναι ο προθάλαμος της παραγωγής, είναι ο χώρος όπου αναπαράγεται ο ιεραρχικός καταμερισμός της εργασίας (σχολείο για αφέντες, σχολείο για ανώτερα, μεσαία και κατώτερα στελέχη, για σύγχρονους δυόλους), ο εκμεταλλευτικός δηλαδή σχέσεις που ισχύουν στην παραγωγή. Είναι ο χώρος που αναπαράγεται η κυριαρχηστική ιδεολογία.

Συνεπώς το σχολείο είναι ένας ισχυρός μηχανισμός στα χέρια του αστικού κράτους, που αυτό δεν θα παραχωρήσει ποτέ και για τίποτε -όσο κρατά τις τύχες μας στα χέρια του- σε άλλους.

Μήπως, λοιπόν, η θεώρηση αυτή μάς στέρει το δικαίωμα να προβάλλουμε το όραμά μας για το «άλλο σχολείο», αφού αυτό δεν πρόκειται να γίνει πραγματικότητα στο πλαίσιο αυτού της παραγωγικής μεθόδους που χρησιμοποιεί το σχολείο, αυτές είναι πλευρές της αστικής παιδαγωγικής, της παιδαγωγικής που θέλει να πλάσει ανθρώπους σύμφωνα με αυτά που περιγράφαμε παραπάνω.

Σ' αυτό το σχολείο, οι εκπαιδευτικοί, ανάλογα με την ταξική τους συνειδητοποίηση, μπορούν να παρέμψουν ελάχιστα. Ψάχνοντας κι ανακαλύπτοντας τις χαραμάδες στη λειτουργία του σχολείου, πρέπει να παλέψουν να δώσουν στα παιδιά του λαού όλα τα φώτα της δικιάς τους γνώσης, πρέπει να παλέψουν να τα μπολιάσουν με τις αξίες της τάξης τους, που πρέπει να είναι η αξιοπρέπεια, το συλλογικό πνεύμα, η αγωνιστικότητα, η εναντίωση στο άδικο.

Μπορούμε απλά αυτά τα πλαίσια, όταν μιλάμε για «διαπαίδαγωγήση», που σαφώς είναι μια ευρύτερη έννοια και διαδικασία από την εκπαίδευση, αφού δεν αφορά μόνο τη μετάδοση γνώσεων και δεξιοτήτων, αλλά αφορά τη γενικότερη διαμόρφωση της προσωπικότητας με αξίες, συμπειροφορές και στάση ζωής και βεβαίως δε γίνεται μόνο μέσω του σχολείου αλλά μέσω όλων των μηχανισμών και δομών της αστικής κοινωνίας, εννούμε την αστική διαπαίδαγωγήση. Τη διαπαίδαγωγήση δηλαδή με τις γνώσεις, τις αξίες, τις συμπειροφορές που απαιτεί ο καπιταλισμός. Και όσον αφορά τις παιδαγωγικές μεθόδους που χρησιμοποιεί το σχολείο, της παιδαγωγικής που θέλει να πλάσει ανθρώπους σύμφωνα με αυτά που περιγράφαμε παραπάνω.

Σ' αυτό το σχολείο, οι εκπαιδευτικοί, ανάλογα με την ταξική τους συνειδητοποίηση, μπορούν να παρέμψουν ελάχιστα. Ψάχνοντας κι ανακαλύπτοντας τις χαραμάδες στη λειτουργία του σχολείου, πρέπει να παλέψουν να δώσουν στα παιδιά του λαού όλα τα φώτα της δικιάς τους γνώσης, πρέπει να παλέψουν να τα μπολιάσουν με τις αξίες της τάξης τους, που πρέπει να είναι η αξιοπρέπεια, το συλλογικό πνεύμα, η αγωνιστικότητα, η εναντίωση στο άδικο. Μπορούμε απλά αυτά τα πλαίσια, με το ότι το Νηπιαγωγείο είναι σχολεί

Πετάτε κουφέτα, όχι ρύζι

Ησυμμετοχή της Εθνικής ομάδας ποδοσφαίρου στο Confederations Cup, που διεξάγεται αυτή την περίοδο στη Γερμανία, και οι αποτυχημένες εμφανίσεις της τουλάχιστον στους αγώνες με τη Βραζιλία και την Ιαπωνία, θα μας απτασχολήσουν στο σημερινό σημείωμα. Οπως θα έχετε ήδη καταλάβει εποιμάζομαι να την πέσω στους συναδέλφους αθλητικογράφους και για το λόγο αυτό κάνω εξαρχής τον διαχωρισμό ανάμεσα στη συμμετοχή της Εθνικής στο τουρνουά και στην αγωνιστική της παρουσία σε αυτό.

Το κλίμα που είχε δημιουργηθεί την επαύριο της κατάκτησης του EURO 2004 στην Πορτογαλία και το οποίο συντρέθηκε μέχρι και την έναρξη του Confederations Cup ήταν πρώτον ότι η Εθνική μας μπορεί να κερδίσει οποιαδήποτε ομάδα και δεύτερον ότι απαγορεύεται οποιαδήποτε κριτική στον προπονητή και τους παίχτες, που μας έκαναν περήφρανος και μας χάρισαν μια τελεόπιτη νίκη διάκριση. Πριν την έναρξη των αγώνων στη Γερμανία, άλλαξαν τα δεδομένα και η προσπάθεια των συναδέλφων μου ήταν πλέον να πείσουν τον κόσμο ότι σε μια διοργάνωση, όπως είναι το Confederations Cup, αυτό που μετράει είναι η χαρά της συμμετοχής και το αποτελέσμα είναι το δευτερεύον. Θα μπορούσα να συμφωνήσω απόλυτα μαζί τους, αφού αυτή είναι η ουσία του αθλητισμού, όμως δυστυχώς γι' αυτούς η αλλαγή «γραμμής» έγινε αφού είχαμε σαν δεδομένο την άσχημη αγωνιστική κατάσταση της ομάδας στους αγώνες με την Τουρκία και την Ουκρανία για τα προκριματικά του Μουντιάλ. Και επειδή οι συναδέλφοι είναι γνώστες του αθλήματος και μπορούσαν να προβλέψουν την αγωνιστική κατρακύλα της ομάδας (βέβαια, επειδή στο ποδόσφαιρο υπάρχει και το απρόβλεπτο, κράτησαν πιονή γιατί δεν έχουν τα άντερα του Πάπια, να αντέξουν μια αποτυχημένη πρόβλεψη), ξεκίνησαν την προσπάθεια προσγείωσης του κόσμου για πιθανά αρνητικά αποτελέσματα και θέλησαν να στρώσουν το ένδαφος για κριτική στους παίχτες και τον Ρεχάγκελ. Με άλλα λόγια, οι αρμόδιοι του ποδοσφαίρου μας, έχοντας προβλέψει την αγωνιστική κατρακύλα της ομάδας, άρχισαν να πάρουν τα αναγκαία μέτρα προκειμένου όχι να «σώσουν» τη συγκεκριμένη ομάδα και τον προπονητή της, αλλά να διαφυλάξουν τα κεκτημένα για το ελληνικό ποδόσφαιρο. Οπως λέει και ο λαός, «το μοναστήρι να είναι καλά και από καλόγερους βρίσκουμε».

Ταυτόχρονα, βέβαια, συνέχιζαν να πρωθιστούν εμπορικά την ομάδα του Ρεχάγκελ. Οι ομογενείς της Γερμανίας αποτελεσαν πελάτες άλφα διαλογής. Η προσπάθεια ήταν να συνδέσουν τις προσδοκίες των οπαδών για αγωνιστικές επιτυχίες ανάλογες με αυτές της Πορτογαλίας με

πατριωτικό συναίσθημα των Ελλήνων μετανα-

στών, που πλέον αντιμετώπιζαν τους Γερμανούς γείτονές τους, με τον αέρα του πρωταθλητή Ευρώπης. Τα φράγκα που έβγαλαν πρέπει να είναι αρκετά (το σημείωμα γράφεται αμέσως μετά τη λίξη του αγώνα με το Μεξικό και συνεπώς δεν μπορούμε να έχουμε λεπτομερή στοιχεία), αν κρίνουμε από την παρουσία των Ελλήνων οπαδών στο γήπεδο και από τη ζήτηση που είχαν οι φανέλες των παίχτων και τα διάφορα αναμνηστικά.

Ας περάσουμε, όμως, και στο αγωνιστικό μέρος. Η παρουσία της Εθνικής στο συγκεκριμένο τουρνουά ήταν επιεικώς απαραδεκτη. Ομάδα χωρίς αρχή και τέλος, χωρίς αγωνιστικό προσανατολισμό και εμφανώς κουρασμένη, παρουσίασε το χειρότερο θέαμα από κάθε άλλη ομάδα που συμμετείχε. Ο Ρεχάγκελ, όπως παραδέχτηκε και ο ίδιος μετά την ήττα από τους Γιαπωνέζους, ρίσκαρε και έχασε. Ο προπονητής της Εθνικής πάτευε ή έπιπτε ότι οι παίχτες του είχαν τις απαραίτητες δυνάμεις και θα μπορούσαν να αντέξουν και αυτό το τουρνουά, όμως έπεισε έξω, με αποτέλεσμα να ξεφύλιστεί τόσο ο ίδιος όσο και η ομάδα του. Η εμμονή του να παίζει με 13-14 παίχτες αποδείχτηκε καταστροφική για την ομάδα και μάλιστα σε ένα τουρνουά που θα μπορούσε να αποτελέσει η παρουσία της Εθνικής γιορτή. Έχασε την ευκαιρία να ανανεώσει την ομάδα ή τουλάχιστον να την φρεσκάρει με κάποια νέα πρόσωπα στη θέση ποδοσφαιριστών που ήταν κάτι περισσότερο από ντεφορέμ, ώστε να την εποιμάσει για τους υπόλοιπους αγώνες των προκριματικών του Μουντιάλ (με την ελπίδα ότι θα γίνει κάποιο θαύμα και θα βγει η ομάδα δεύτερη, ώστε να διεκδικήσει την πρόκρισή της μέσα από τα μπαρά) και το κυριότερο να διαφυλάξει το «κύρος» της ομάδας, αφού η αγωνιστική αποτυχία, που για κάποιους ήταν αναμενόμενη, θα μπορούσε να αποδοθεί (και με δεδομένη την αγάπη που έχει ο κόσμος για την ομάδα, όλοι θα δέχονταν αυτή την εξήγηση) στην προσπάθεια για ανανέωση.

Ο προπονητής της Εθνικής θεώρησε ότι εύκολα ή δύσκολα θα μπορούσε να περάσει στην τετράδα του τουρνουά και για το λόγο αυτό προτίμησε να ρισκάρει και να πάρει επιπλέον δόξα από μια νέα επιτυχία από το να πάρει στη σημειώση της ανανέωσης. Πιθανά ο Ρεχάγκελ να πίστευε ότι, εκτός από το ότι οι παίχτες του θα άντεχαν την κουραση, θα έχει και την υποστήριξη των συναδέλφων μου και η ασυλία στην κριτική, που έχει επιβληθεί, θα συνεχίζοταν. Δεν ήξερε, δεν ωρτήσει κινδαλίας. Ως γνωστόν, οι δημοσιογράφοι και ειδικότερα οι αθλητικογράφοι δεν πιάνονται φίλοι και λειτουργούν

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

(εκτός από ειδικές περιπτώσεις), όπως είπαμε και παραπότων, με γνώμονα τα μακροχρόνια συμφέροντα του μοναστηριού και όχι τα βραχυχρόνια συμφέροντα των καλόγερων. Με άλλα λόγια, όσο ο Ρεχάγκελ και ο κάθε Ρεχάγκελ που στο μέλλον θα καθίσει στον πάγκο της Εθνικής εξυπηρετεί τα σχέδια των «ανιδιότελών εργαστών» που διοχειρίζονται τις τύχες του ποδοσφαίρου μας, θα έχει την αμέριστη συμπαράστασή τους, οι συναδέλφοι θα του πλέκουν το εγκώμιο και θα βρίσκεται στο απυρόβλητο. Αν όμως κάπι στραβώσει στην πορεία και κριθεί αναγκαίο να ριχτεί στο λάκκο των λεόντων, πρώτοι και ογκόγυντα οι αδέσμευτοι δημοσιογράφοι θα αναλάβουν την «κριτική» εναντίον τους και θα διαμορφώσουν το κατάλληλο κλίμα ώστε να γίνει «λαϊκή απαίτηση» η απομάκρυνσή του.

Η στήλη αισθάνεται πραγματικά πολύ άσχημα όταν η κριτική που κάνει από την πρώτη στηγμή στον Ρεχάγκελ για την αγωνιστικό πρόσωπο της Εθνικής μας είναι ίδια με αυτή των αθλητικών φυλλάδων, άσχετα αν το τελικό «διά ταύτω της δικής μας κριτικής είναι διαφορετικό από αυτό των συναδέλφων. Από την επαύριο της κατάκτησης του EURO κάνωμε κριτική στον Ρεχάγκελ τον ιτανό που κάνει με 13-14 παίχτες αποδείχτηκε καταστροφική για την ομάδα και μάλιστα σε ένα τουρνουά που θα μπορούσε να αποτελέσει η παρουσία της Εθνικής γιορτή. Έχασε την ευκαιρία να ανανεώσει την ομάδα ή τουλάχιστον να την φρεσκάρει με κάποια νέα πρόσωπα στη θέση ποδοσφαιριστών που ήταν κάτι περισσότερο από ντεφορέμ, ώστε να την εποιμάσει για τους υπόλοιπους αγώνες των προκριματικών του Μουντιάλ (με την ελπίδα ότι θα γίνει κάποιο θαύμα και θα βγει η ομάδα δεύτερη, ώστε να διεκδικήσει την πρόκρισή της μέσα από τα μπαρά) και το κυριότερο να διαφυλάξει το «κύρος» της ομάδας, αφού η αγωνιστική αποτυχία, που για κάποιους ήταν αναμενόμενη, θα μπορούσε να αποδοθεί (και με δεδομένη την αγάπη που έχει ο κόσμος για την ομάδα, όλοι θα δέχονταν αυτή την εξήγηση) στην προσπάθεια για ανανέωση.

Ο προπονητής της Εθνικής θεώρησε ότι εύκολα ή δύσκολα θα μπορούσε να περάσει στην τετράδα του τουρνουά και για το λόγο αυτό προτίμησε να ρισκάρει και να πάρει επιπλέον δόξα από μια νέα επιτυχία από το να πάρει στη σημειώση της ανανέωσης. Πιθανά ο Ρεχάγκελ να πίστευε ότι, εκτός από το ότι οι παίχτες του θα άντεχαν την κουραση, θα έχει και την υποστήριξη των συναδέλφων μου και η ασυλία στην κριτική, που έχοδα. Γνωρίζοντας ότι στη συντριπτική τους πλειοψηφία οι ελληνες παπάδες, δεσποτάδες και αρχιπάπαροι (οι μητροπολίτες κατά τη γενιά της Ημαθίας ζήτησε από τους καλεσμένους να μη ρίξουν ρύζι στους νεόνυμφους κουφέτα, τορτελίνια και σε εξαιρετικές περιπτώσεις κυπαρισσόμηλα. Τελικά δικαιώθηκαν, καθώς οι μητροπολίτες δεν έχουν ρύζι στους γάμους με τα πιλάρια που υπόσχονται οι ιμάρηδες στους μουσουλμάνους όταν πάνε στον Παράδεισο, κοντά στον Άλαχ. Ορισμένες κακές γλώσσες λένε ότι δεν είχε λεφτά να πληρώσει την καθαρίστρια και με τον τρόπο αυτό προσπάθησε να διακτηρίσει καθαρή την εκκλησία χωρίς έξοδα. Γνωρίζοντας ότι στη συντριπτική τους πλειοψηφία οι ελληνες παπάδες, δεσποτάδες και αρχιπάπαροι (οι μητροπολίτες κατά τη γενιά του Κούνδουρου) είναι υπεράνω χρημάτων και υλικών αγαθών, η στήλη υιοθετεί τη θεολογική εκδοχή και αρχίζει εκστρατεία ενημέρωσης των πιστών, προκειμένου να σταματήσουν τα έθιμα των αλλοθρήσκων να υιοθετούνται ακριτικά. Για το λόγο αυτό έχω βγάλει φωτοτυπίες του κηρύματος και το μοιράζω με κουφέτα σε γάμους στους οποίους παρευρίσκομαι.

Πάνω που μιλούσαμε για το πιο αδιάφορο κινηματογραφικό καλοκαίρι των τελευταίων χρόνων ήρθε η πρώτη έκπληξη: Η ταινία του Ιταλού Νταβίντε Φεράριο «Λίγο μετά τα μεσάνυχτα». Γ' αυτή θα μιλήσουμε βεβαίως αναλυτικότερα. Από τις υπόλοιπες ταινίες της εβδομά

Στη χώρα του JERKOFFSTAN...

(Και ξανά) Κε βίβαν λος Καβαγιέρος!

(Σχεδόν) 9 χρόνια KONTPA - still going strong after all these years

- ◆ Αει στο διάλογο πια!
- ◆ «Εννοώ τους αρχαίους Ελληνες δημοκρατικούς, όχι κάπι τρελούς, αλιτήριους οππορτονιστές σαν το Βενιζέλο». (Β. Μογιακόφσκι: «Ο κοριόδη»).
- ◆ Ο Φλωράκης απέθανε! Τα φλωράκια μένουν (και δεν εννοάω τους Κνίτες...).
- ◆ Γεμίζουν αντιμπεριολισμό και αντικαπιταλισμό το καλοκαίρι οι πταραλίες: μεταξύ μπριζόλας και χρησιμοποιημένης καπότας η επανάσταση μεγαλουργεί...
- ◆ Στο Βύρωνα κάποιοι πανηγυρίζουν γιατί -λέει-πέτυχαν να κατέβει μια κάμερα παρακολούθησης (δηλαδή οι 50 κάμερες που «πήραν τον πούλο» τι νάναι άραγε; Εργο του BATMAN);
- ◆ Χιλιάδες αγωγές τραπεζούπαλλήλων (χαρά στις τοέπεις των δικηγόρων) ο αγώνας τώρα αγωγίζεται...
- ◆ Επίσημη πρώτη του Περισσού για τις δημοτικές εκλογές μεθαύριο.
- ◆ Κι έχεις και τους άλλους

μια με την ενότητα της Αριστεράς, μια με τους πόλους τους κ.λπ.

◆ Απόκοντα στους «επιπολάριστες» του διαγωνισμού του '98 του ΑΣΕΠ» κι ο Περισσός (αφού πέρασε καιρός η μημή μιαδυνάτισε...) οι οποίοι -ειρήνησθαν παρόδως- έκλασαν χιλιάδες διαδηλωτές τότε -όπως και συναδέλφους...

◆ «Εντοπίσαμε πρόσφατα τους ακτιβιστές Elizabeth Wiat και Laurie David να φορούν βροχολάκια με την επιγραφή «Stop Global Warming». Τα έσοδα κατατίθενται στην οργάνωση κατά της υπερθέρμανσης του πλανήτη» (BAZAAR, Ιούλης 2005). Συγκλονιστικό (κι εμείς συγκλονιστικοί...).

◆ Τι εργατική τάξη, εργαζόμενοι και τα ρέστα. Πληρεύονται και κάτω είμαστε, αδέλφια!

◆ Μικρός το δέμας, αλλού όμως ο βλέμμας. Κατά το: ο σόμας, ο αίμας κ.ο.κ.

◆ «Το περιέργο είναι ότι και αυτοί ακόμη οι σοσιαλιστές διστάζουν να τη χρησιμοποιήσουν, από φόβο μήπως κα-

ταλήσουν σε συμπεράσματα, που θα ήταν ικανά να κουρεύουν τις αστικές αντιλήψεις στις οποίες είναι δεμένοι στην χώρας να το υποψιάζονται» (Paul Lafargue: Η ιστορική μέθοδος του Καρλ Μαρξ).

◆ Εκανα Μπιλού Ντάιετ. Σε δυο μήνες πήρα 15 κιλά! (Δοκιμάστε την).

◆ «Μεταξύ των Γερμανών λογίων πάντοτε υπήρχαν εκείνα τα «αμερόδηλητα μυαλά» που ήταν έτοιμα να προσδώσουν μια «επιστημονική βάση» στις ποτερώδεις και απάνθρωπες θεωρίες. Ετσι, ο καθηγητής Καρλ Σρέμπτερ του Ινστιτούτου Τεχνολογίας του Ααχεν έφθασε να δηλώνει ότι «για το σημερινό εργαζόμενο είναι απόλυτα επαρκές το βιοτικό επίπεδο του προϊστορικού Νεάντερταλ και ότι δεν μπορεί να σκεφθεί τη δυνατότητα μιας περαιτέρω βελτίωσής του» (από το βιβλίο του Ρούντολφ Ρόκερ, «Εθνικισμός και πολιτισμός» - Γ' τόμος - εκδόσεις Αρδην).

◆ Τι εργατική τάξη, εργαζόμενοι και τα ρέστα. Πληρεύονται και κάτω είμαστε, αδέλφια!

◆ Μικρός το δέμας, αλλού όμως ο βλέμμας. Κατά το: ο σόμας, ο αίμας κ.ο.κ.

◆ «Το περιέργο είναι ότι και αυτοί ακόμη οι σοσιαλιστές διστάζουν να τη χρησιμοποιήσουν, από φόβο μήπως κα-

ταλήσουν σε συμπεράσματα, που θα ήταν ικανά να κουρεύουν τις αστικές αντιλήψεις στις οποίες είναι δεμένοι στην χώρας να το υποψιάζονται» (Paul Lafargue: Η ιστορική μέθοδος του Καρλ Μαρξ).

◆ Εκανα Μπιλού Ντάιετ. Σε δυο μήνες πήρα 15 κιλά! (Δοκιμάστε την).

◆ «Μεταξύ των Γερμανών λογίων πάντοτε υπήρχαν εκείνα τα «αμερόδηλητα μυαλά» που ήταν έτοιμα να προσδώσουν μια «επιστημονική βάση» στις ποτερώδεις και απάνθρωπες θεωρίες. Ετσι, ο καθηγητής Καρλ Σρέμπτερ του Ινστιτούτου Τεχνολογίας του Ααχεν έφθασε να δηλώνει ότι «για το σημερινό εργαζόμενο είναι απόλυτα επαρκές το βιοτικό επίπεδο του προϊστορικού Νεάντερταλ και ότι δεν μπορεί να σκεφθεί τη δυνατότητα μιας περαιτέρω βελτίωσής του» (από το βιβλίο του Ρούντολφ Ρόκερ, «Εθνικισμός και πολιτισμός» - Γ' τόμος - εκδόσεις Αρδην).

◆ Τι εργατική τάξη, εργαζόμενοι και τα ρέστα. Πληρεύονται και κάτω είμαστε, αδέλφια!

◆ Μικρός το δέμας, αλλού όμως ο βλέμμας. Κατά το: ο σόμας, ο αίμας κ.ο.κ.

◆ «Το περιέργο είναι ότι και αυτοί ακόμη οι σοσιαλιστές διστάζουν να τη χρησιμοποιήσουν, από φόβο μήπως κα-

ταλήσουν σε συμπεράσματα, που θα ήταν ικανά να κουρεύουν τις αστικές αντιλήψεις στις οποίες είναι δεμένοι στην χώρας να το υποψιάζονται» (Paul Lafargue: Η ιστορική μέθοδος του Καρλ Μαρξ).

◆ «Η υπεράσπιση της ανεξαρτησίας και της αικεραιότητας της χώρας μας...». (Σταχυλόγημα από το κείμενο της στήλης «Γνώμες» - βήματος απόψεων και διαλόγου στην Αριστερά - της εφημερίδας «Αριστερά», 18/06/05). Για την πατρίδα, ρε γαμώτο...

◆ Και η «Σοσιαλιστική Προποτική» της ψηλής τους το χαρά: «Γιατί εκτός από φθηνοί και ολιγαρκείς είναι και πολιτικά ακίνδυνοι, παρέχοντας εχέγγυα σταθερότητας στο καπιταλιστικό σύστημα». Για τους ένοντας εργάτες μιλάει. «Ηδη η επιτυχημένη πρωτομαγιάτικη συγκέντρωση ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ (για πρώτη φορά μετά από δέκα χρόνια) η αποχή τους από τον «κοινωνικό διάλογο» και η κάθετη αντίδρασή τους στα μέτρα, δείχνουν ότι θα δημιουργήσουν πρόβλημα στην κυβέρνηση» (εκτός από φασίστες είναι και κολαούζοι), (φ. Ιούνη 2005).

Βασίλης

◆ 24ωρη απεργία, 24/06 - Χρεοκοπούν το ΙΚΑ - Καταργούν το 8ωρο - Διαλύουν τη ζωή μας - Δεν θα περάσουν (ΓΣΕΕ)

Οι γραφειοκράτες σε ρόλο NO PASSARAN. Θα επαναλάβουμε ότι έχουν ένα δίκιο όταν λένε ότι... διαλύουν τη ζωή μας. Μιλάνε για όλη την εργατική υποτίθεται, αλλά εκείνο που τους απασχολεί σφόδρα είναι η δική τους ζωή. Γιατί κάθε φορά που βρίσκουν μια -προς τα κάτω- ισορροπία, οι αφελείς νομίζουν ότι πάνω σ' αυτή θα ηρεμήσουν, θα απολαύσουν, θα ζήσουν. Κι η εργατική τάξη ας πάρει να κουρευτεί. Αυτό σημαίνει ότι έχουν πλέον σβήσει από το μυαλό τους, από τη σκέψη τους, ότι στην αντιπαράθεση μεταξύ των τάξεων τίποτα δεν είναι στατικό, στάσιμο. Καμία υπογραφή, καμία συμφωνία, καμία εξαγγελία, καμία υπόσχεση δεν δεσμεύει το κεφάλαιο και τις κυβερνήσεις του. Το μόνο που έρεουν οι ισότιμοι συνομιλητές των εργατοπατέρων είναι η δίψα τους για όλο και μεγαλύτερο κέρδος. Με αποτέλεσμα κάθε λίγο και λιγάκι να διαλύουν τη ζωή των γραφειοκρατών. Να τους αναγκάζουν να κατεβαίνουν στο δρόμο -με πόνο ψυχής είν' αλήθεια-, να τους υποχρεώνουν να αναζητούν νέες υποχωρήσεις, με κίνδυνο να γίνουν ξανά ρόμπες στους εργαζόμενους. Δεν τρέφουμε καμία «συμπόνια» για την ταλαιπωρία τους. Η ταλαιπωρία τους είναι η «υπεραξία» τους για τα πολλά και νόστιμα τυχερά του επαγγελμάτος τους. Χιλιεπτώμενα πρόγματα θα πείτε. Χιλιεπτώμενα αλλά και σκοπίμως χιλιοξεχασμένα.

◆ Καμία θυσία για την πλουτοκρατία - Λαϊκή αντεπίθεση - Ισχυρό ΚΚΕ

Πρέπει να σημειώσουμε ότι έχουμε μια προς τα αριστερά διολίσθηση του ΚΚΕ. Από το «όχι όλες θυσίες»... στο «καμία θυσία». Μετά ακολουθεί η «λαϊκή αντεπίθεση». Που έχει ως αποκλειστικό φορέα το ΚΚΕ. Η κατάληξη βέβαια είναι «ισχυρό ΚΚΕ». Οχι με το εκλογόσημο, αλλά με μια παραλλαγή που το θυμίζει πάρα πολύ. Πονηροί στον Περισσό. Σου λέει, μη μας βγάλουνε το όνομα των εκλογολάγνων. Άλλωστε, τώρα δεν έχουμε βουλευτικές εκλογές. Δημοτικές έχουμε -σε ένα χρόνο και βάλε- αλλά είναι μια σθιβαρή μάχη. Που θα κρίνει πάρα πολλά. Γ' αυτό οι πρώτοι που καλούν σε δημόσιες συγκεντρώσεις για την Τοπική Αυτοδιοίκηση -και εδώ πονηρούληδες οι του Περισσού- είναι οι κομματικές οργανώσεις του ΚΚΕ. Μέσα στην άγρια επίθεση, οι Κ.Ο. καλούν τον κόσμο να συζητήσει για τις εξελίξεις στην Τοπική Αυτοδιοίκηση και τις θέσεις του ΚΚΕ. Αναρωτιόμαστε: θα είχαν αξία ύπαρξης τέτοιοι κομμουνιστές, αν δεν είχαμε ειλογές; Βεβαίωτατα θα είχαν. Θα πάλευαν για να γίνονται όσο συχνότερα γίνεται εκλογές.

◆ Οικοδόμοι, Απεργούμε Πανελλαδικά, Τετάρτη 29/06 - Για να δώσουμε αποφασιστική απάντηση στην αντιλαϊκή πολιτική - Να υπερασπίσουμε τα δικαιώματά μας - Να επιβάλλουμε το δικό μας δίκιο (Συνδικάτο Οικοδόμων)

Ειδούτε όταν κάνουμε κακοπροσίερη την πατρίδα; Κατηγορήσαμε το κόμμα για εκλογολαγνεία και να που το κόμμα κάνει αγώνες. Θυμάστε μήπως πότε έγινε η προηγούμενη 24ωρη; Δεν θυμάστε. Ούτε αυτό θυμούνται. Ετσι θα δώσουμε αποφασιστική απάντηση στην αντιλαϊκή πολιτική; Ετσι θα επιβάλλουν το δίκιο των οικοδόμων; Ετσι, έτσι. Διότι η συγκεκριμένη απεργία εντάσσεται στον σχεδιασμό των ταξικών δυνάμεων για τη μεγάλη μάχη των εκλογών στο συνδικάτο.

<p

Ηεντολή της κυβέρνησης είναι Ησαφής: τσακίστε τους. Γι' αυτό και τα MAT δεν δίστασαν να δειξουν όλη τη βαρβαρότητά τους σ' ένα πλήθος τριών-τεσσάρων χιλιάδων ανθρώπων από τους δήμους της Δυτικής Αθήνας, που μαζεύτηκαν για να διαδηλώσουν στη χωματερή, ενάντια στην υποβάθμιση της ζωής τους, ενάντια στη μετατροπή τους σε μόνιμο σκουπιδότοπο για τα κάθε είδους απόβλητα της Αττικής. Ήταν εκεί γέροι άνθρωποι, γυναίκες με μικρά παιδιά, τοπικοί παράγοντες, ακόμα και παπάδες με τα ράσα. Κι όμως, δεν δίστασαν να βγάλουν τα γκλομπ και ν' αρχίσουν ν' ανοίγουν κεφάλια, στελνοντας κάμπτοσους στο νοσοκομείο. Κι όταν ένα τμήμα ανα-

Τσακίστε τους!

συντάχθηκε και άναψε φωτιές για να προστατευτεί από τα χημικά, έκαναν νέα επίθεση, από διάφορα σημεία, πνίγοντας όλη την έκταση της συγκέντρωσης στα χημικά.

Ο κόσμος που μαζεύτηκε δεν ήταν προετοιμασμένος για σύγκρουση. Λίγοι

κατόρθωσαν να συγκροτήσουν μια ομάδα αντίστασης και να απαντήσουν στους μπάτσους με πέτρες, κρατώντας τους για λίγο μακριά από τη διαδήλωση. Δημαρχαίοι και πολιτευτάρες έκαναν ό,τι περνούσε από το χέρι τους για να διώξουν τον κόσμο, να μην υπάρξει αντί-

σταση. Όμως, το «τσακίστε τους» πρέπει ν' αλλάξει προέλευση και κατεύθυνση. Πρέπει να το πουν οι κάτοικοι της Δυτικής Αθήνας, που έχουν όλα τα δίκια με το μέρος τους. Πρέπει αυτοί να τσακίσουν τους πρατοποριανούς και αν το θελήσουν μπορούν να το κάνουν.

Ασυλο τώρα στον Μπαχόζ

Στην 39η μέρα απεργίας πείνας βρίσκεται σήμερα ο Κούρδος πολιτικός πρόσφυγας Zulkuf Murat Bora, γνωστός στην Ελλάδα, όπου έχει καταφύγει από το 1995, ως Μπαχόζ. Από την 30ή μέρα της απεργίας πείνας σταμάτησε να παίρνει αλάτι και ζάχαρη και τρέφεται μόνο με νερό, ενώ από το προηγούμενο Σάββατο έχει μεταφερθεί στο νοσοκομείο Αγιος Παύλος της Θεσσαλονίκης, επειδή η υγεία του παρουσίασε επιδείνωση.

Γιατροί με τους οποίους επικοινωνήσαμε το πρωί της περασμένης Πέμπτης μοις είπαν ότι η κατάστασή του χαρακτηρίζεται κρίσιμη. Εχει χάσει σημαντικό βάρος (από 65 κιλά έχει κατέβει στα 51) και κινδυνεύει άμεσα με νεφρική ανεπάρκεια. Ο ίδιος, όταν αποφάσισε να σταματήσει τη λήψη ζάχαρης και αλατιού, ξεκαθάρισε με δημόσια δήλωσή του, ότι σε περίπτωση που μεταφερθεί σε νοσοκομείο και χάσει τις αισθήσεις του δεν θέλει καμιά ιατρική βοήθεια, είτε με πρωτοβου-

λία των γιατρών είτε με εντολή του εισαγγελέα.

Από τη μεριά της κυβέρνησης ούτε φωνή ούτε αικράση. Το μόνο που διεμήνυσαν στον απεργό πείνας την προηγούμενη εβδομάδα ήταν ότι προτίθενται να του δώσουν άδεια παραμονής για ένα χρόνο για ανθρωπιστικούς λόγους. «Προσφορά» την οποία ο Μπαχόζ αρνήθηκε, θεωρώντας ότι αποτελεί συνέχιση της ομηρίας του. Γιατί ο ίδιος δεν είναι οικονομικός μετανάστης που διεκδικεί παράταση της παραμονής του για ανθρωπιστικούς λόγους. Είναι πολιτικός πρόσφυγας, που εγκατέλειψε την Τουρκία αφήνοντας πίσω μια δίωξη από το Δικαστήριο Κρατικής Ασφάλειας του Ντιάρμπακιρ με την κατηγορία του μέλους «ένοπλης παράνομης κουρδικής αριστερής οργάνωσης», χαρακτηρισμό που έχει προσδώσει το τουρκικό κράτος στο Απελευθερωτικό Κόμμα του Κουρδιστάν στο οποίο συμμετείχε.

Διεκδικεί, λοιπόν, το δικαίωμα του πολιτικού ασύλου.

Δικαίωμα που του αναγνωρίζει η Συνθήκη της Γενεύης, την οποία έχει κυρώσει με νόμο το ελληνικό κράτος. Δικαίωμα που αναγκάστηκε να του αναγνωρίσει και η σχετική επιτροπή του υπουργείου Δημόσιας Τάξης από τις 2 Μάρτιου 2002 (ύστερα από 22μερη απεργία πείνας με αίτημα να εξεταστεί η αίτησή του). Δικαίωμα, όμως, που δεν του αναγνωρίζουν οι υπουργοί Δημόσιας Τάξης, με τελευταίο τον Βουλγαράκη, οι οποίοι αρνούνται να υπογράψουν τη σχετική εισήγηση και να του χορηγήσουν το άσυλο. Οι λόγοι της άρνησης είναι προφανείς. Οι ελληνοτουρκικές σχέσεις περνούν όνοιξη, η Τουρκία χτυπάει την πόρτα της ΕΕ και δεν θέλουν να υπάρχει οπιδήποτε που να επιβεβαιώνει ότι σ' αυτή τη χώρα γίνονται διώξεις για πολιτικούς και εθνικούς λόγους. Ο Βουλγαράκης δεν θέλει να στενοχωρήσει ούτε την Τουρκία ούτε τα μεγάλα αφεντικά στην Ουάσινγκτον.

Ο Μπαχόζ έχει ανοίξει ένα μεγάλο θέμα. Το θέμα της

ύπαρξης εκαποντάδων πολιτικών προσφύγων από την Τουρκία και το Κουρδιστάν, που ζουν εδώ και χρόνια στην Ελλάδα χωρίς να τους έχει χορηγηθεί πολιτικό άσυλο. Διεκδικεί με αυτόν τον ακραίο δυναμικό τρόπο ένα αναμφισβήτητο δικαίωμά του.

Το παρήγορο είναι πως έστω και αργά άρχισαν να αναπτύσσονται κινήσεις αλληλεγγύης. Εγίνε μια μαζική πορεία στη Θεσσαλονίκη και άλλη μία στην Αθήνα (δεν έχουμε ρεπορτάζ γιατί γινόταν το βράδυ της Πέμπτης). Αγωνιστές από την Ομάδα μεταναστών και Προσφύγων πραγματοποίησαν τριήμερη συμβολική απεργία πείνας στα Προπύλαια, ενώ στη Θεσσαλονίκη κατελήφθη την Πέμπτη η Σχολή Θεάτρου του ΑΠΘ από τη Συνέλευση Αλληλεγγύης στον Μπαχόζ. Τις επόμενες μέρες πρέπει αυτό το κίνημα να φουντώσει, γιατί πλέον τα χρονικά περιθώρια έχουν στενέψει και κάθε μέρα που περνάει μπαίνει σε ακόμα μεγαλύτερο κίνδυνο η ζωή του απεργού πεί-

Η «άλλη» ΕΕ

Φίασκο ή σύνοδος κορυφής της ΕΕ, χωρίς αμφιβολία. Πάγωσαν για ένα χρόνο τις διαδικασίες έγκρισης του ευρωσυντάγματος και έγιναν μαλλιά κουβάρια στο ζήτημα του κοινοτικού προϋπολογισμού (όχι μόνο ως προς το ύψος των εσόδων αλλά και ως προς τη διάρθρωση των δαπανών).

Αυτό ήταν όλο; Στις Βρυξέλλες υπήρξε μόνο η ΕΕ των ανελέπτων ενδιμιτεριαλιστικών ανταγωνισμών για την πγεμονία στην Ευρωλάνδη; Ανταγωνισμών που υπό μία ένωση θα μπορούσαν να θεωρηθούν και ως θετική εξέλιξη για τις εργαζόμενες μάζες;

Λάθος. Οι κάμερες εστίασαν πάνω στην ΕΕ των ανταγωνισμών και των διαγκωνισμών και προτίμησαν να μη μας δείξουν καθόλου μια «άλλη» ΕΕ. Μια ΕΕ της συναίνεσης και της ομοφωνίας. Μιας ομοφωνίας που διαπιστώθηκε με συνοπτικές διαδικασίες, χωρίς οι πγέτες των «25» να μπουν καν στον κόπο μιας εξαντλητικής συζήτησης. Μιλάμε για την ΕΕ του νεοφιλελευθερισμού και της αντεργατικής επίθεσης, την ΕΕ της «στρατηγικής της Λισαβόνας». «Ενωσιακοί» και «ευρωσκεπτικοί», σοσιαλδημοκράτες και συντηρητικοί ενέκριναν ομόφωνα τα συμπεράσματα της λουξεμβουργέζικης προεδρίας, συμφωνώντας πως απαιτείται επιτάχυνση των σχετικών διαδικασιών.

Ιδού οι κατευθύνσεις, που πρέπει να μεταφραστούν σε «φιλόδοξα μεταρρυθμιστικά εθνικά προγράμματα» μέχρι τον Οκτώβρη, υπό την υψηλή εποπτεία της Κομισιόν:

— Να εξασφαλιστεί ευνοϊκή προς την απασχόληση εξέλιξη του κόστους εργασίας και των μηχανισμών καθορισμού των μισθών (ήτοι, να πέσουν οι μισθοί κάτω και από τις συλλογικές συμβάσεις, για να κάνουν επενδύσεις οι καπιταλιστές).

— Να εξασφαλιστεί ότι οι μισθολογικές εξελίξεις συμβάλλουν στη μακροοικονομική σταθερότητα.

— Να πρωθηθεί η ευελιξία στην αγορά εργασίας.

— Να πρωθηθεί η προσέγγιση της εργασίας βασιζόμενη στον κύκλο ζωής (ήτοι, να αυξηθούν τα όρια πολικίας για συνταξιοδότηση).

— Να ευνοθεί η ιδιωτική πρωτοβουλία μέσω της βελτίωσης της νομοθεσίας.

— Να διασφαλιστούν το άνοιγμα και η ανταγωνιστικότητα των αγορών εντός και εκτός Ευρώπης.

Σ' αυτά πρέπει να προστεθεί η ενίσχυση των δράσεων για την «καταπολέμηση της τρομοκρατίας», ζήτημα που θα αξιολογηθεί ξανά στην επόμενη τακτική σύνοδο κορυφής, τον ερχόμενο Δεκέμβρη.

Κι ύστερα, έρχονται κάποιοι αλπιτήριοι προπαγανδιστές και προσπαθούν να μας παραμυθίσουν με τη θεωρία ότι ο γαλλογερμανικός άξονας και οι σύμμαχοί του (εν οις και η ελληνική κυβέρνηση) δίνουν μάχη για την υπεράσπιση της «κοινωνικής Ευρώπης», που δίθεν θέλουν να κατεδαφίσουν ο κακός Μπλερ και οι δικοί του σύμμαχοι.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση των ιμπεριαλιστών είναι μια λυκοσυμμαχία στην οποία ο ένας προσπαθεί να βγάλει τα μάτια του άλλου, προσπαθεί να του αρπάξει τη λεία από το στόμα. Ταυτόχρονα, όμως, αυτοί οι λύκοι ομονοούν απέναντι στο κοπάδι των προβάτων, απέναντι στην εργατική τάξη και τα άλλα εργαζόμενα στρώματα της Ευρώπης. Σ' αυτό το μέτωπο το συμφέρον τους είναι κοινό. Γι' αυτό και δεν τους είδαμε ούτε πρόκειται να τους δούμε ποτέ να μαλλιοτραβιούνται για ένα τόσο διάσημα ζητηματάκι εργατικού ενδιαφέροντ